

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/9/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2115207614
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2115207614.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlaticy Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Bibiány Ťažiarovej v spore žalobcov: 1. A. B., nar. XX. XXXXXXXX XXXX, trvalo bytom C. XXX, 2. D. B., E. F., nar. XX. XXXXXXXX XXXX, trvalo bytom C. XXX, 3. G. H., E. B., nar. X. XXXX XXXX, trvalo bytom C. XXX, 4. E. B., nar. X. XXXXXXXX XXXX, trvalo bytom C. XXX, t. č. v ÚVTOS Leopoldov, Gucmanova 670/19, Leopoldov, proti žalovaným: 1. Slovenská republika, za ktorú koná Úrad geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky, Chlumeckého 2, 820 12 Bratislava 212, IČO: 00166 260, 2. Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Račianska ul. 71, 813 11 Bratislava, IČO: 00166073, 3. Úrad geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky, Chlumeckého 2, 820 12 Bratislava 212, IČO: 00166260, o náhradu škody a nemajetkovej umy, o odvolaní žalobcu 4/ proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 20. septembra 2022 č. k. 26C/86/2015-335, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalovaným 1/ až 3/ náhradu trov tohto odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalobu žalobcu 4/ zamietol; II. žalovanému 2/ priznal voči žalobcovi 4/ nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu; III. žalovanému 1/ a 3/ voči žalobcovi 4/ náhradu trov konania nepriznal. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 3 ods. 1 a 2, § 4 ods. 1 písm. d/, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1 a 2, § 9 ods. 1 a 2, § 15 ods. 1 a 2, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1 a 2, § 18 ods. 1 až 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení ku dňu 20.9.2004 (ďalej len „zák. č. 514/2003 Z.z.“); § 28 zákona č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy; § 73, § 135 ods. 1, § 180, § 226, § 230 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“); § 59 ods. 3 zákona č. 162/1995 Z.z. o katastrí nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon).

Vecne dôvodil, že žalobcovia 1/, 2/, 3/ a 4/ sa žalobou zo 6.4.2015, doručenu súdu prvej inštancie dňa 10.4.2015, domáhali vydania rozhodnutia, ktorým súd uloží žalovaným 1/ až 3/ zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobcovi 1/ z titulu skutočnej škody sumu 22.460 eur, z titulu nemajetkovej ujmy sumu 30.000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 12.3.2015 do zaplatenia a nahradiť trovy konania, žalobkyni 2/ z titulu nemajetkovej ujmy sumu 12.000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 1.9.2015 do zaplatenia a nahradiť trovy konania, žalobkyni 3/ z titulu nemajetkovej ujmy sumu 12.000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 1.9.2015 do zaplatenia a nahradiť trovy konania, žalobcovi 4/ z titulu nemajetkovej ujmy sumu 3.000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 1.9.2015 do zaplatenia a nahradiť trovy konania. Žalobca 1/ žalobu odôvodnil tým, že kúpil od svojej starej mamy D. I. pozemok v obci C. parc.č. 167/2 o výmere 1.189 m². Následne po technicko-

hospodárskom mapovaní stredisko geodézie v Žiline jeho parcelu prečíslovalo a rozdelilo na dve parcely a to parcelu č. 31/2 - záhrada 748 m² a č. 31/3 - zastavaná plocha 441 m². Pozemok si neopltil na hranici so susediacou parcelou č. 31/1 o výmere 935 m, ale ho opltil o niekoľko metrov do vnútra jeho pozemku, aby si ponechal priestor z vonkajšej strany na ošetrovanie a opravy plotu. Následne v roku 1996 susediacu parcelu kúpila sestra jeho manželky, kde si postavila dom. Takto vedľa seba nažívali niekoľko rokov vo výbornom rodinnom a priateľskom vzťahu. Švagriná si do okolia rodinného domu naprojektovala altánok, záhradné tuje a trávnik, ktoré umiestnila na miesto pred plotom, ktorý ich pozemky rozdeľoval, čiže boli umiestnené aj na pozemok žalobcu 1/ a to na spomínaný priestor, ktorý si pred tým ponechal ako rezervu na ošetrovanie a opravu plotu. Samozrejme, že o tom vedela ona aj celá rodina. V záujme zachovania výborných vzťahov žaloba 1/ voči tomu nenamietal, pričom nenamietanie neznamenal, že daroval, predal či uznal jej vlastnícke právo k časti pozemku žalobcu 1/. Následne si žaloba 1/ za rodinným domom postavil prístavbu a dve drobné stavby, kvôli ktorým bolo potrebné vyhotoviť geometrický plán. V roku 2003 ho vyhotovil J. A. K. ktorý zistil, že v katastrálnej mape došlo k chybe spočívajúcej vo výmene výmery, čiže parcela švagrinej č. 31/1 a 31/4 mala namiesto 935 m² výmeru 1.189 m² a parcela žalobcu 1/ č. 31/2 a 31/3 namiesto 1.189 m² mala výmeru 935 m². Žalobca 1/ požiadal o opravu tejto chyby, ktorá absolútne nemala žiaden vplyv na vlastnícke právo ku ktorejkoľvek z jeho či jej parciel. Správa katastra Žilina svoju chybu odmietla opraviť, o čom vydala rozhodnutie. Svoju chybu si však priznal, o čom svedčí aj ním vyznačená obmedzujúca poznámka o spochybnení hodnovernosti údajov katastra, prenesená do listov vlastníctva. Voči rozhodnutiu podal žalobca 1/ odvolanie, ktoré bolo zamietnuté aj napriek tomu, že aj nadriadený štátny orgán si chybu priznal. Už počas tohto správneho konania došlo k značnému zhoršeniu vzťahov. Následne žalobca 1/ konal podľa riešenia uvedeného v tomto rozhodnutí a to podaním žaloby o určenie priebehu hraníc pozemkov. Žalobca 1/ navrhol, ak to súd bude považovať za správne a potrebné, aby si celý predmetný súdny spis OS Žilina sp. zn. 27C/263/2005 zadovážil. Konanie o tomto opravnom prostriedku úplne zničilo ich vzájomné vzťahy. Aj napriek preukázanému nesprávnemu úradnému postupu v podobe opačnej výmery parciel v katastrálnej mape, ktorú si aj zodpovedný štátny orgán priznal, nielenže nedošlo k náprave ani v rámci tohto opravného prostriedku, ale dokonca rozhodnutiami sudkýň a sudcov OS Žilina, KS v Žiline a NS SR bol o svoj pozemok obratý inštitútom vydržania. Jedná sa o 149 m² stavebného pozemku dôležitého významu, lebo sa nachádza v tesnej blízkosti steny domu. Na to, aby uvedený pozemok mohol byť vydržaný odporkyňou neboli splnené podmienky: V prvom rade sa nejednalo o dobromyseľnú oprávnenú držbu, lebo vedela ona, žalobca 1/ a ostatní, že vlastníkom časti pozemku za plotom je žalobca 1/, poznala dôvod, pre ktorý žalobca 1/ opltenie posunul, ako aj dôvod, pre ktorý umiestnenie jej altánku, záhradných tují a trávniku neriešil sťažnosťami, trestnými oznámeniami, i keď ich pre jej rozmar umiestnila na pozemok žalobcu 1/. Čiže nebola oprávnená ho vydržať, zvlášť keď ho neužívala ani len neoprávnené a už vôbec nie oprávnené po dobu 10 rokov. V septembri v roku 1996 pozemok kúpila a v júli roku 2003 sa dozvedela o opačnej výmere parciel, čiže sa jedná o 7 rokov, navyše počas ktorých vedela, že pozemok o rozlohe 149 m² jej nepatrí. Sudkyne a sudcovia ju uznali za oprávnenú po celú dobu a pripočítali aj dobu právnych predchodkýň, od ktorých ho ona ako aj žalobca 1/ kúpili aj napriek tomu, že tie ho nijako nevyužívali. Nesprávny úradný postup, ktorý je predmetom tejto veci, spočíva v tom, že príslušný štátny orgán a to katastrálny úrad v Žiline prostredníctvom svojho rozhodnutia XO- 33/2004-Ma z 20.9.2004 odmietol opraviť chybu v katastrálnom operáte. Chyba v podobe zámeny výmer parciel v katastrálnom operáte je totálne banálna na jej nápravu. Kúpnymi zmluvami, listami vlastníctva žalobca 1/ bez pochybností preukázal, že parcely patriace jemu majú spolu 1.189 m² a parcely patriace švagrinej majú spolu 935 m². Za túto chybu bol zodpovedný výlučne kataster a rovnako bolo jeho povinnosťou chybu opraviť. Táto povinnosť mu vyplývala z ust. § 59 ods. 1 písm. a/ a § 3 zák. č. 162/1995 Z.z. Postup v súlade s uvedeným by bol nepochybne v podobe opravy chyby, ktorú on sám spôsobil. K splneniu jeho zákonnej a ústavnej povinnosti vôbec nedošlo. Dôvody uvedené v rozhodnutí sú právne účelovo zavádzajúce, opiera sa o § 70 ods. 2 katastrálneho zákona spôsobom odporujúcim jeho zneniu a teda podstate. Vybral z tohto ustanovenia slovíčka hodnovernosť a záväznosť a vytvoril s nimi falošný dojem, že chybná výmera je teda hodnoverná a záväzná a môže ju vyriešiť iba súd na podklade žaloby o určenie priebehu hraníc. Ustanovenie pojednávalo o tom, že v podstate každý údaj katastra je hodnoverný a záväzný, ak sa nepreukáže opak. A keďže sa preukázalo, že chybná výmera nezodpovedá skutočnosti, tak nastávala jeho povinnosť ju opraviť. To sa nestalo. Došlo k nesprávnemu úradnému postupu definovaného v § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z., a to porušenie povinnosti urobiť úkon, resp. aj iný nezákonný zásah do práv a právom chránených záujmov fyzickej osoby. Podľa ods. 4 uvedeného ustanovenia zákona, má právo na náhradu škody týmto nesprávnym úradným postupom ten, komu ním bola spôsobená škoda, teda žalobcovia. Žalobcovia namietajú porušenie svojich práv zaručených v § 59 ods. 3 katastrálneho zákona a to právo na opravu chýb v katastrálnom operáte,

ktoré sa týkajú údajov a teda práv a právom chránených záujmov. Za porušenie vlastníckeho práva žalobcu 1/ k jeho pozemku o výmere 149 m² podľa čl. 20 ústavy SR v spojení s čl. 1 dodatkového protokolu č. I si žalobca 1/ uplatňuje náhradu skutočnej škody vo výške 100 eur ceny za 1 m² tohto pozemku t.j. spolu 14.900 eur. Za porušenie práva žalobcu 1/ pokojne užívať jeho majetok a to predmetný pozemok odo dňa vydania právoplatného rozhodnutia, ktorým bol spôsobený namietaný nesprávny úradný postup, t. j. 20.9.2004 až do vydania právoplatného rozhodnutia v konaní o opravnom prostriedku, keď bola definitívne zavŕšená skutočná škoda, t. j. 22.1.2009, si žalobca 1/ uplatňuje skutočnú škodu 100 eur za každý mesiac nemožnosti pokojného užívania jeho majetku, t. j. spolu 5.100 eur. Za trovy konania vzniknuté v konaní o opravnom prostriedku si uplatňuje náhradu skutočnej škody v sume 1.230 eur a to za napísanie žaloby plus konzultácie 140 eur, súdny poplatok na začatie konania 130 eur, dva geometrické plány 360 eur, poplatok za odvolanie 100 eur, advokát JUDr. Bicko 200 eur, advokát odporkyni 300 eur. Doklady o úhrade uvedených súm priložil žalobca 1/ ako dôkaz k prvotnej žiadosti o náhradu adresovanú na MS SR, preto žiada, aby ich súd vyžiadal. Rovnakú sumu 1.230 eur si uplatňuje v dôsledku toho, že ju musel zaplatiť za uvedené poplatky a teda nemohol ju použiť na svoje osobné potreby, čím došlo k porušeniu jeho práva na pokojné užívanie svojho majetku. Nemajetková ujma spočíva v spôsobenom utrpení, stresu, úzkosti, pocitov nespravodlivosti a krivdy z nesprávneho úradného postupu, ktorý okrem toho vážne zhoršil vzájomné vzťahy so švagrinou, pričom nasledujúce konanie o opravnom prostriedku ich zničilo úplne a ktoré trvalo viac ako 4 roky a dôsledky ktorého pociťuje žalobca 1/ a celá rodina dodnes. Ako dôkazy o dôsledkoch predkladá výpovede príbuzných, ktoré sú uvedené v tomto návrhu, lebo si ako oprávnené osoby taktiež uplatňujú náhradu nemajetkovej ujmy. Žalobca 1/ vyčíslil jemu spôsobenú nemajetkovú ujmu symbolicky na 30.000 eur.

Žalobca 4/ svoju žalobu odôvodnil tým, že žalobca 1/ je jeho otcom. Otcovi bola spôsobená obrovská krivda a nespravodlivosť s takými účinkami, aké boli povedané. Aj napriek tomu, že konanie o opravnom prostriedku sa žalobcu 4/ dotklo najmenej, keďže s rodinou odporkyne a s ňou samou tiež udržiaval sporadicky kontakt, tak veľmi intenzívne vnímal procesy medzi všetkými príbuznými v podobe zničenia dovtedy úplne normálnych priateľských, rodinných a teda medziľudských vzťahov. To sú také dôsledky, bariéry, že pretrvávajú dodnes a sú nenapraviteľné a to iba preto, že osoby platené z ich daní si dovolili z titulu svojej nadradenosti arogantne kapitalisticky nenapraviť svoju vlastnú chybu.

Žalobcovia 2/, 3/ a 4/ si z titulu nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu, ktorý je predmetom tohto návrhu, uplatnili náhradu, ktorú odôvodňujú spôsobenými dôsledkami v podobe utrpenia, úzkosti a stresu pre zničenie ich rodinných vzťahov tak, ako popisali. Žalobcovia majú za to, že sú splnené a preukázané všetky tri podmienky zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, a to nesprávny úradný postup, vznik škody/ujmy a príčinnú súvislosť s nesprávnym úradným postupom a vznikom škody/ujmy. Vo výsledku toho nastáva zodpovednosť a povinnosť štátu ju kompenzovať, lebo ak by chybu v katastrálnom operáte opravil, tak nič z toho, čo žalobcovia namietajú, by sa nestalo. Vzhľadom na to, že na ich oprávnené žiadosti zodpovedný orgán štátu ani neodpovedal, domáhajú sa kompenzácie súdnou cestou. MS SR ani len nebolo schopné žiadosť postúpiť bezodkladne ako mu zákon prikazuje.

Žalobcovia vo vyjadrení doručenom súdu dňa 3.9.2015 uviedli, že žalobcovi 1/ bolo doručené vyjadrenie k náhrade škody LPO-3890/2015/SI z 15.6.2015 z ktorého vyplýva, že jeho nárok považuje žalovaný za irelevantný. Žiadosť nevybavil ani v zákonnej lehote. Vo svojom vyjadrení ani nereaguje na doplnenie žiadosti žalobcu. Svoj názor o irelevantnosti kamufluje za rozsudky súdov vo veci žaloby, čo neobstojí s právneho hľadiska ani z hľadiska zdravého rozumu a zrejme preto sa pod vyjadrenie podpísal niekto, kto zastupoval kompetentnú osobu. Žalobcovi 4/ nebolo doručené žiadne vyjadrenie k jeho žiadosti o náhradu a určite ani nebude, čo preukazuje odpoveď na žiadosť žalobcu 4/, keď uvádzajú, že z jeho strany ani neevidujú žiadne podanie, čo je dôsledkom ich vedomosti, že nárok žalobcov bol a je oprávnený v dôsledku toho ho nedokázali nijako právne relevantnou argumentáciou spochybniť a preto zaujali postoj, že „nič neevidujú“. Samotné konanie a rozhodovanie o žiadosti žalobcov je nesprávnym úradným postupom, o tom niet pochýb.

Žalovaný 2/ k žalobe žalobcov uviedol, že žalobu žalobcov považuje v celom rozsahu za nedôvodnú a žiada, aby súd žalobu voči nemu z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie zamietol. Ministerstvo spravodlivosti SR je podľa § 3 písm. g/ v spojení s § 35 ods. 1 zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy ústredným orgánom štátnej správy a ako takým je právnickou osobou spôsobilou samostatne vystupovať v právnych vzťahoch. V sporoch týkajúcich sa náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci vedených podľa zák. č. 514/2003 Z.z. je Ministerstvo spravodlivosti SR na základe ustanovenia § 4 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. orgánom, ktorý „koná v mene štátu“, nie je však subjektom hmotnoprávnej zodpovednosti za škodu, ktorým je podľa § 3 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. štát - Slovenská republika. Táto diferenciácia týkajúca sa vecnej legitímácie

je zároveň reflektovaná aj v procesnoprávnej úprave, in concreto v § 135 CSP zákonodarca rozlišuje medzi účastníctvom štátu (ods. 1) a účastníctvom štátneho orgánu (ods. 2) v rámci súdnych konaní. Z uvedeného vyplýva, že v sporoch o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci Ministerstvo spravodlivosti SR ako ústredný orgán štátnej správy nemôže byť stotožňované v otázke pasívnej vecnej legitímácie so Slovenskou republikou ako štátom, pretože ide o dva samostatné subjekty práva, ktoré môžu v tomto zmysle aj vystupovať v súdnom konaní. Táto argumentácia nachádza oporu aj v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 29. mája 2012, sp. zn. 5Co/165/2012). Vzhľadom k obsahu žaloby, resp. k charakteru žalobou uplatneného nároku ako nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, je možné dospieť k jednoznačnému záveru, že žalovaný 2/ nie je pasívne vecne legitimovaným subjektom podľa § 3 zák. č. 514/2003 Z.z. Žalovaný 2/ má za to, že elementárnym predpokladom úspešného uplatnenia práva prostredníctvom žaloby je to, aby stranami sporu boli vecne legitimované subjekty, čo v tomto prípade splnené nie je. Z vyššie uvedených dôvodov vzniesol žalovaný 2/ v časti žaloby smerujúcej voči nemu námietku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie Ministerstva spravodlivosti SR a žiadal, aby sa s ňou konajúci súd prednostne vysporiadal a žalobu vo vzťahu k žalovanému 2/ už na základe tejto skutočnosti zamietol. Z dôvodu istoty však Ministerstvo spravodlivosti SR uviedlo, že samotný nárok na náhradu škody uplatnený žalobcami považuje za nedôvodný v celom rozsahu, avšak vzhľadom na nedostatok pasívnej vecnej legitímácie nepovažuje za potrebné vyjadrovať sa podrobne aj k vecnej stránke predmetu konania.

Žalovaní 1/ a 3/ k žalobe uviedli, že Úrad geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky (ďalej len „ÚGKaK SR“) preskúmal kompletný spisový materiál a zistil, že dňa 5.11.2003 bol na Správu katastra Žilina doručený návrh žalobcu 1/ na opravu chyby v katastrálnom operáte, predmetom ktorej mala byť oprava chybného zákresu hranice parciel katastra nehnuteľností č. 31/1, 31/4 a 31/2, 31/3 v katastrálnej mape pre k.ú. C.. Dňa 8.7.2004 vydala Správa katastra Žilina rozhodnutie č. X -290/2003-AH, ktorým rozhodla o neopravení údajov katastra nehnuteľností. V predmetnom rozhodnutí bolo konštatované, že údaje evidované v katastri nehnuteľností boli v súlade s listinami, ktoré boli doručené a zapísané do operátu k. ú. C. a to RI 439/77 - číslo zmeny 19/77, RI 704/76 - číslo zmeny 24/76, RI 490/80 - číslo zmeny 52/80, kúpna zmluva č. V 4309/96 - číslo zmeny 95/96 a mapy katastra nehnuteľností. Proti uvedenému rozhodnutiu podal žalobca 1/ dňa 12.8.2004 odvolanie. Dňa 20.9.2004 vydal Katastrálny úrad v Žiline rozhodnutie sp. zn.: Xo - 33/2004-Ma, ktorým bolo odvolanie žalobcu zamietnuté a zároveň potvrdené rozhodnutie Správy katastra Žilina č. X -290/2003-AH z 8.7.2004. Rozhodnutie Katastrálneho úradu v Žiline sp. zn.: Xo - 33/2004-Ma nadobudlo právoplatnosť dňa 29.9.2004. Z uvedených rozhodnutí správnych orgánov vyplýva, že chyba nastala vo výkaze výmer geometrického plánu č. 762-343-76 a to zámenou výmer pozemkov - pôvodné parc. č. EN č. 167/1 (terajšie parc. č. C KN č. 31/1 a č. 31/4) a č. 167/2 (C KN č. 31/2 a č. 31/3). Táto chyba bola prenesená do následných právnych prevodov, ktoré boli zapísané na LV č. XXX D. F. XXX. Teda tieto parcely boli prevádzané so správnym priebehom hraníc avšak s chybnou výmerou. Podľa § 59 ods. 1 katastrálneho zákona, okresný úrad aj bez návrhu a) opraví údaje katastra, ak sú v rozpore s verejnou listinou alebo s inou listinou, alebo s výsledkami prešetrovania zmien údajov katastra, alebo s výsledkami revízie údajov katastra. V danom prípade údaje evidované v katastri nehnuteľností boli v súlade s listinami, ktoré boli doručené a zapísané do operátu k. ú. C. a to: RI 439/77 - číslo zmeny 19/77, RI 704/76 - číslo zmeny 24/76, RI 490/80 - číslo zmeny 52/80, kúpna zmluva č. V 4309/96 - číslo zmeny 95/96 a mapy katastra nehnuteľností. b) v súčinnosti s vlastníkmi a inými oprávnenými osobami opraví v katastrálnej mape chybné zakreslené hranice pozemkov. V danom prípade neboli ani chybné zakreslené hranice. c) v súčinnosti so štátnymi orgánmi, obcami, notármi, ako aj s vlastníkmi a inými oprávnenými osobami opraví údaje katastra spôsobené chybami v písaní a počítaní a inými zrejmi nesprávnosťami v písomných vyhotoveniach právnych úkonov, vo verejných listinách a v iných listinách. Podľa geometrického plánu č. 762-343-76 došlo k reálnemu rozdeleniu parciel č. 166 a č.167, pričom parcela č. 167 bola rozdelená na dve časti: č. 167/1 o výmere 935 m² a č. 167/2 o výmere 1189 m². Z prepočtu výmer citovaných parciel podľa nákresu v geometrickom pláne č. 762-343-76 ako aj zo samotného nákresu je však zrejmé, že došlo k zámene výmer týchto parciel, to znamená, že výmera parcely č. 167/1 mala byť 1.189 m² a výmera parcely č. 167/2 mala byť 935 m². Táto chyba bola prenesená do následných zmlúv o rozdelení a prevode riešených parciel. Inak povedané, riešené parcely (teraz parcela KN č. 31/2 a č. 31/3 ako aj č. 31/1 a č. 31/4) boli prevádzané so správnym priebehom hraníc ale s chybnou výmerou. Rozdiel (resp. „strata“ pozemku) žalobcu 1/ ohľadom výmery tak predstavovala 149 m². Avšak v danom prípade, údaje evidované v katastri nehnuteľností boli v súlade s listinami, ktoré boli doručené a zapísané do operátu k. ú. C. a to: RI 439/77 - číslo zmeny 19/77, RI 704/76 - číslo zmeny 24/76, RI 490/80 - číslo zmeny 52/80, kúpna zmluva č. V 4309/96 - číslo zmeny 95/96 a mapy katastra nehnuteľností. Z tohto dôvodu nebolo možné opraviť údaje katastra nehnuteľností v konaní podľa § 59 katastrálneho zákona. Žalobcovia namietali nesprávny

úradný postup, ktorý má spočívať v tom, že príslušný štátny orgán a to Katastrálny úrad v Žiline prostredníctvom svojho rozhodnutia XO- 33/2004-Ma z 20.9.2004 odmietol opraviť chybu v katastrálnom operáte. Treba zdôrazniť, že toto obvinenie žalobcu smeruje voči nezákonnému rozhodnutiu a nie voči nesprávnemu úradnému postupu, v zmysle § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok). Odvolanie žalobcu 1/ smerovalo k vydaniu rozhodnutia Katastrálneho úradu v Žiline Č. Xo- 33/2004-Ma z 20.9.2004, ktorým bolo toto odvolanie žalobcu 1/ zamietnuté a rozhodnutie Správy katastra Žilina č. X - 290/2003-AH z 8.7.2004 potvrdené. Podľa § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Keďže rozhodnutie Katastrálneho úradu v Žiline č. XO- 33/2004-Ma z 20.9.2004, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 29.9.2004, nebolo doteraz zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom, súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. V danom prípade žalobca žaluje nesprávny úradný postup, avšak z opatrnosti žalovaný poukazuje na rozsudok NS SR sp. zn. 6 Cdo 115/2010 zo dňa 31.5.2010, v zmysle ktorého nemôže žalobca namietat nesprávny úradný postup z dôvodov uvedených v žalobe. K tvrdeniu žalobcov, že správny orgán si chybu priznal, o čom svedčí aj ním vyznačená obmedzujúca poznámka o spochybnení hodnovernosti údajov katastra prenesená do listov vlastníctva, žalovaný poukazuje na § 39 katastrálneho zákona s tým, že žalovaný si tak chybu nemohol priznať, keďže v zmysle vyššie uvedeného ju ani nemohol spraviť (v opačnom prípade by rozhodol tak, že by chybu opravil). Žalovaný len konštatoval, že „Hodnovernosť údajov o práve k nehnuteľnostiam parc. č. KN.C č. 3111 (LV Č. XXX) a KN-C č. 31/2 a č. 31/3) LV Č. XXX) je spochybnená“. Vyššie uvedený zápis poznámky bol výsledkom katastrálneho konania o oprave chyby vykonaného na základe žiadosti žalobcu 1/ z 5.11.2003. Predmetná poznámka bola zapísaná v súlade s § 39 a § 70 katastrálneho zákona. Žalobca svoj nárok na náhradu škody odôvodňuje porušením vlastníckeho práva aj tým, že súd žalobcovej žalobe o určenie priebehu hranice pozemkov nevyhovel a žalobcu ako vlastníka pozemku v rozlohe 149 m² vyvlastnil v prospech odporcu J. F. podľa rozsudku OS Žilina č.k. 27C/263/2005 z 20.2.2008 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline č.k. 10Co/182/2008 z 22.1.2009. Z uvedeného dôvodu, je tak irelevantné nárok na náhradu škody uplatňovať, nakoľko výrok rozsudku je záväzný a nemožno ho spochybňovať. Žalovaný spochybňuje „skutočnú škodu“ žalobcu 1/ vo výške 22.460 eur vzhľadom na rozsudok OS Žilina č.k. 27C/263/2005 z 20.2.2008 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline č.k. 10Co/182/2008 z 22.1.2009, v ktorých súd rozhodol o určení priebehu hranice pozemkov a ako predbežnú otázku súd skúmal vydržanie spornej plochy o výmere 149 m², kde jednoznačne vyslovil záver, že riadnym vlastníkom tohto pozemku bola J. F.. Krajský súd v Žiline konštatoval, „že do doby, počas ktorej mala J. F. ako oprávnená držiteľka spornú časť nehnuteľnosti v držbe, je totiž potrebné započítať aj držbu vykonávanú pred 1.1.1992. V preskúmanom prípade, nakoľko odporkyňa nadobudla vlastnícke právo k pozemku až v roku 1996 je potrebné do vydržacej doby započítať aj dobu dobromyseľnej držby právnej predchodkyne odporkyne (t.j. J. F.) I. L., E. M., ktorá nehnuteľnosť nadobudla v roku 1980 zasa od svojej matky G. M.“. V zmysle vyššie uvedeného je uplatňovanie skutočnej škody neopodstatnené a nepreukázateľné. K symbolickej nemajetkovej ujme vo výške 30.000 eur žalovaný uviedol, že keďže podľa názoru žalovaného nárok na náhradu škody je neopodstatnený, nebolo žalobcom preukázané ani tvrdenie, že mu vznikla nemajetková ujma a nie je daná ani priama príčinná súvislosť medzi vznikom škody a konaním správneho orgánu, tento nárok na náhradu škody považuje za nedôvodný. K nemajetkovej ujme ostatných žalobcov v rôznych výškach žalovaný uviedol, že keďže podľa názoru žalovaného nárok na náhradu škody je neopodstatnený, nebolo žalobcom preukázané ani tvrdenie, že mu vznikla nemajetková ujma a nie je daná ani priama príčinná súvislosť medzi vznikom škody a konaním správneho orgánu, tento nárok na náhradu škody považuje za nedôvodný. Predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu štátu, resp. orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sú: nezákonné rozhodnutie orgánu štátu, resp. orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávny úradný postup, existencia škody, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím orgánu štátu, resp. orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom a škodou. Vzťah príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím orgánu štátu, resp. orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom a vznikom škody zák. č. 514/2003 Z.z. nevysvetľujú. Z rozhodovacej praxe súdov Slovenskej republiky vyplýva, že bez ohľadu na skutkové okolnosti individuálnej právnej veci (t. j. bez ohľadu na to, v čom malo spočívať protiprávne konanie a v čom mala spočívať škoda) nezákonné rozhodnutie orgánu štátu, resp. orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávny úradný postup, prípadne protiprávny úkon musí byť priamou, bezprostrednou a nesprostredkovanou príčinou škody (bez ohľadu na to, či ide o skutočnú škodu alebo ušlý zisk); nestačí, ak je iba sprostredkovanou príčinou škody. Nezákonné

rozhodnutie orgánu štátu, resp. orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávny úradný postup môže mať za následok vznik zodpovednosti za škodu podľa zákona č. 58/1969 Zb., resp. zákona č. 514/2003 Z. z. len vo vzťahu k takej škode, ktorá bola priamo a nesprostredkovane spôsobená práve (iba) týmto rozhodnutím alebo postupom. Zodpovednosť totiž nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite, keďže atribútom príčinnej súvislosti je priamosť pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Že vzťah medzi príčinou a jej následkom musí byť (bezpečne preukázaný) bezprostredný, už konštatoval dokonca aj Ústavný súd Slovenskej republiky (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1. ÚS 177/08). Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o skutkovú otázku. (zhodne s vyššie uvedeným vyložil pojem „príчинná súvislosť“ NS SR aj v rozsudku z 28.10.2010 sp. zn. 3Cdo 130/2010, ktorý síce nebol vydaný v právnej veci uplatňovania práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, avšak aj z neho je zrejmý ustálený výklad pojmu „príчинná súvislosť“ v rozhodovacej praxi súdov Slovenskej republiky vo veciach uplatňovania nároku na náhradu škody.) V právnej náuке sa uvádza, resp. zdôrazňuje, že je to žalobca, kto musí preukázať v konaní existenciu podmienok zodpovednosti žalovaného za škodu (vrátane existencie príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a škodou), a nie žalovaný musí preukazovať, že za škodu nezodpovedá. Podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu štátu, resp. orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sú stanovené kumulatívne a v prípade nesplnenia čo i len jednej z nich, nie je daná táto zodpovednosť. Žalovaný zdôraznil, že Slovenská republika je podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky právny štát, pričom k znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty patrí neoddeliteľne princíp právnej istoty, ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva; súčasťou uvedeného princípu je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď, teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28.6.2007 sp. zn. 1. ÚS 236/06). Vzťah príčiny a následku musí byť priamy, bezprostredný a neprerušený aj v prípadoch absolútnej objektívnej zodpovednosti za škodu, aby bola daná príчинná súvislosť medzi určitou právnou skutočnosťou (ako príčinou) a škodou, zdôraznil Najvyšší súd Slovenskej republiky už v niekoľkých rozhodnutiach (napr. 3Cdo 32/2007, sp. zn. 1Cdo 129/2008). Z rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. 3Cdo 32/2007, sp. zn. 1 Cdo 129/2008) vyplýva, že štát nezodpovedá „automaticky“ za každú ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére určitej fyzickej osoby alebo právnickej osoby po vydaní nezákonného rozhodnutia orgánu štátu alebo po nesprávnom úradnom postupe. Nakoľko neboli splnené zákonné podmienky vzniku zodpovednosti za škodu, žiadal žalovaný žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

Žalobcovia k vyjadreniu žalovaných uviedli, že z opatrnosti do žaloby zahrnuli aj Ministerstvo spravodlivosti, preto ak súd uzná jeho námietky, ktorým namieta zastupovanie štátu a následne aj svoju vlastnú prítomnosť, budú to rešpektovať. K námietke o nedôvodnosti ich nároku na náhradu škody však nijaké dôvody neuvádza, preto považujú námietku za neopodstatnenú. Vyjadrenie ÚGKaK SR, je nepravdivé a neopodstatnené. Príbuzní žalobcu 1/ D. I., G. M. a M. M. si rozdelili spoločný pozemok jeho prababky N. O., E. P.. Fyzicky tieto parcely neboli rozdelené plotom. Takto sa však podľa výmery metrov štvorcových v zmysle uvedenej notárskej zápisnice užívali. Následne tak ako je to uvedené a preukázané v žalobe, kúpil žalobca 1/ od svojej babky D. I. pozemok parc. č. 167/2 o výmere 1.189 m². Následne žalovaný 3/ ako správca týchto informácií na základe geometrického plánu č. 762-343-76, ktorý bol chybný, zapísal do operátu Katastrálneho úradu a listov vlastníctva chybné údaje. Aj keby uznali, že v tom čase nenesie za to zodpovednosť, tak v tom čase, keď ho žalobca 1/ požiadal o opravu tejto chyby, ktorej prítomnosť preukázal a ktorej prítomnosť si uvedomil, ale odmietol opraviť ju, za to nesie zodpovednosť, lebo bol povinný zosúladiť údaje v Katastrálnom operáte so skutočnosťou, teda hranicu rozdeľujúcu pozemky parcely č. 167/1 a č. 167/2 dať na miesto, ktoré zobrazuje výmeru 1.189 m² pozemku žalobcu 1/ tak, ako je daná - (vyznačená) bodkočiarkovane v prílohe Znaleckého posudku č. 45/2006, ktorý priložil k žalobe. Táto zákonná povinnosť mu vyplýva zo zákona, ktorým mu Slovenská republika predpisuje správny úradný postup a tým je z. č. 162/1995 Z.z. a najmä jeho § 59 ods.1 písm. a/, b/, c/, ods.5, ktorý odkazuje na z. č. 71/1967 Z.z., ktorý mu svojimi základnými zásadami predpisuje správny úradný postup konať zodpovedne, svedomito a bez zbytočného zaťažovania žalobcu ako účastníka konania. Tejto povinnosti sa nemôže zbaviť manipulatívnym tvrdením v jeho vyjadrení o tom, že on vtedy konal na základe doručených listín - (chybného geometrického plánu). Žalovaný 3/ nepochybne konal spôsobom porušujúcim Slovenskou republikou predpísaný správny, úradný postup a zároveň sa dopustil nezákonného zásahu do práv a právom chránených záujmov žalobcov. Tejto zodpovednosti sa nemôže zbaviť manipulatívnym tvrdením v jeho vyjadrení, ktorým sa snaží súdu zabrániť spravodlivo rozhodnúť v prospech žalobcov, keď uvádza, že žaloba smeruje proti rozhodnutiu,

ktoré nebolo doteraz zrušené a preto je záväzné a poukazuje na judikát. V tejto veci sa nenapáda žiadne z rozhodnutí súdov o vydržaní pozemku žalobcu, ako sa to falošne snaží vo vyjadrení žalovaný 3/ vzbudzovať. Tie dokazujú spôsobený následok a to nemajetkovú a majetkovú ujmu spôsobenú protiučskoprávnym postupom a zásahom žalovaného 3/, ktorú v žalobe riadne konkretizovali, preukázali a ktorej náhrady sa oprávnené domáhajú. Z dôvodu právnej opatrnosti žalobcovia navrhovali a žiadali na základe § 139 a nasl. CSP rozšíriť petit žaloby o bod 3 tak, že súd rozhodnutie Katastrálneho úradu v Žiline sp.zn. X0-33/2004-Ma zo dňa 20.9.2004 zrušuje ako nezákonné. Žalobcovia ako dôkazy označili a predložili Notársku zápisnicu č. N 723/76, NZ 922/76 z 27.9.1976, Notársku zápisnicu N 463/77, NZ 597/77 z 15.6.1977, výpis z listu vlastníctva č. XXX pre k.ú. C..

Súd prvej inštancie uznesením č. k. 26C/86/2015-189 z 5.2.2018 rozhodol tak, že súd ustalať, že na strane žalovanej 1/, ktorou je Slovenská republika, koná Úrad geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky, Chlumeckého 2, 820 12 Bratislava 212 a to s poukazom na § 73 CSP, § 135 ods. 1 CSP, § 4 ods. 1 písm. d/ zák. č. 514/2003 Z.z., § 28 zákona č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy a na právny záver vyslovený v uznesení NS SR sp. zn. 6Cdo/149/2011, podľa ktorého „označenie správneho štátneho orgánu v žalobe, ktorý koná za štát v rozsahu svojej pôsobnosti, nie je otázkou pasívnej legitímácie štátu v konaní, resp. s pasívnou legitímáciu štátu nesúvisí...V prípade, že žalovaná strana síce štátny orgán, ktorý má za štát konať, označí, ale uplatnený nárok do pôsobnosti tohto štátneho orgánu nepatrí, alebo označí subjekt, ktorý štátnym orgánom nie je, resp. nie je ani právnym subjektom, nejde o vadu návrhu ani o nedostatok podmienky konania. Z ustanovenia § 21 ods. 4 veta prvá O. s. p. vyplýva, že súd je povinný -bez zreteľa na označenie obsiahnuté v návrhu - zabezpečiť, aby za štát pred súdom konal štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi alebo právnická osoba, ktorá je oprávnená podľa osobitného predpisu a konať len s takýmto oprávneným subjektom“.

Súd uznesením č. k. 26C/86/2015-202 z 23.7.2019 rozhodol tak, že súd nepripúšťa zmenu žaloby urobenú podaním žalobcov 1/ až 4/ z 21.9.2017, doručeným súdu dňa 26.9.2017, a to z dôvodu, že na konanie o zmenenej žalobe by bol vecne príslušný krajský súd podľa § 10 SSP, nakoľko žalobcovia žiadali preskúmať zákonnosť rozhodnutia orgánu verejnej správy, a to rozhodnutia Katastrálneho úradu v Žiline č. Xo-33/2004-Ma z 20.9.2004 a toto rozhodnutie zrušiť ako nezákonné, preto súd v zmysle § 143 ods. 2 CSP nepripustil zmenu žaloby žalobcov s tým, že po právoplatnosti tohto rozhodnutia pokračoval v konaní o pôvodnej žalobe.

Žalobcovia podaním z 10.11.2019, doručeným súdu dňa 13.11.2019, žiadali pripustiť zmenu žaloby jej rozšírením tak, že ju podávajú aj ako žalobu na ochranu osobnosti z rovnakých skutkových dôvodov s nárokom na náhradu spôsobenej škody a ujmy v rovnakej výške podľa § 11, § 13 s poukazom na § 16, § 21, § 415, § 420 a § 424 O.z. Doplnenie pomôže uplatniť ich ústavné právo garantované v čl. 46 ods. 3 ústavy, ak by na žalované protiprávne konanie žalovaných nebolo zákonné podľa súdu aplikovať § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z., t. j. nesprávny úradný postup alebo iný nezákonný zásah, keďže žaloba na ochranu osobnosti je univerzálne použiteľná. Súd uznesením vyhlásením do zápisnice na pojednávaní dňa 26.11.2019 rozhodol tak, že súd nepripúšťa zmenu žaloby urobenú podaním žalobcov 1/ až 4/ z 10.11.2019, doručení súdu dňa 13.11.2019 a to z s poukazom na § 143 ods. 1 CSP z dôvodu, že výsledky doterajšieho konania nemohli byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe a pokračoval v konaní o pôvodnej žalobe.

Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 26C/86/2015-236 z 26.11.2019 rozhodol tak, že: I. žaloba sa zamietá; II. žalovaní 1/ až 3/ majú voči žalobcom 1/ až 4/ nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Proti tomu rozsudku podal odvolanie žalobca 4/ aj žalobcovia 1/ až 3/. Krajský súd v Trnave rozsudkom č.k. 10Co/64/2020-304 z 21.12.2021 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti o zamietnutí žaloby žalobcu 4/ voči žalovaným 1/ až 3/ a v časti o náhrade trov konania vo vzťahu žalobcu 4/ a žalovaných 1/ až 3/ zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V zostávajúcej časti o zamietnutí žaloby žalobcov 1/ až 3/ voči žalovaným 1/ až 3/ a v časti o náhrade trov konania vo vzťahu žalobcov 1/ až 3/ a žalovaných 1/ až 3/ napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovaným 1/ až 3/ priznal voči žalobcom 1/ až 3/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že súhlasí s argumentáciou použitou súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia vo vzťahu žalobcov 1/ až 3/ a žalovaných 1/ až 3/ a doplnil, že na konanie o zrušení rozhodnutia Katastrálneho úradu v Žiline sp. zn. Xo-33/2004-Ma z 20.9.2004 ako nezákonného, by bol vecne príslušný krajský súd podľa § 10 SSP, keďže ide o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy, a preto pokiaľ súd prvej inštancie nepripustil zmenu žaloby jej rozšírením, jeho postup bol podľa názoru odvolacieho súdu súladný s ním aplikovaným ust. § 143 ods. 2 CSP a súd prvej inštancie správne podľa § 143 ods. 3 CSP pokračoval v konaní o pôvodnej žalobe. Súd prvej inštancie nerozhodoval o neprípustení žaloby podľa

§ 143 ods. 1 CSP, ani v tomto smere neargumentoval, preto námietka žalobcov, že doposiaľ žalobcami zaslané vyjadrenia a dôkazy boli použiteľné pre rozšírenie žaloby, bola nedôvodná, keďže dôvody nepripustenia zmeny žaloby spočívali na inom dôvode, ako bolo už vyššie uvedené. Preto odvolací súd uzavrel, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie (z 23.7.2019 č. k. 26C/86/2015-202), ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, netrpelo žiadnou vadou uvedenou v § 365 ods. 1 CSP, nebol tak daný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 2 CSP, teda ani dôvod na zrušenie odvolaním napadnutého rozhodnutia vo veci samej, ani právoplatného uznesenia, ktoré rozhodnutiu vo veci samej predchádzalo. Vo vzťahu k ďalšej námietke odvolateľov, že súd nepoučil žalobcov (nezastúpených advokátom) minimálne v rozsahu § 160 ods. 1 CSP o možnosti uplatniť si svoj návrh na krajskom súde, odvolací súd uviedol, že v rozhodnutí Katastrálneho úradu v Žiline z 20.9.2004 zn.: Xo-33/2004-Ma, ktoré nadobudlo právoplatnosť 20.9.2004, bol žalobca 1/ ako účastník konania poučený, že rozhodnutie je preskúmateľné súdom. V konaní nebolo sporným, že žalobca 1/ nepodal na súd žalobu o preskúmanie zákonnosti uvedeného rozhodnutia, ktoré rozhodnutie nebolo nikdy príslušným orgánom zrušené a je stále právoplatné. Všeobecná poučovacia povinnosť podľa § 160 ods. 1 CSP sa týka len procesných práv a povinností, súd nemôže poučovať strany o hmotnom práve, nemôže napríklad stranu poučiť, koho má žalovať, teda kto je v spore pasívne vecne legitimovaný, nemôže stranu poučiť, akého nároku sa môže domáhať od druhej strany, a pod. Námietka žalobcov, že súd prvej inštancie ich mal poučiť o možnosti uplatniť si svoj návrh na krajskom súde, nie je dôvodná (a to bez ohľadu na otázku včasnosti a dôvodnosti takéhoto návrhu a subjektívneho oprávnenia na jeho podanie), nakoľko súd nemôže stranu poučiť kto a akého nároku sa môže domáhať od druhej strany, išlo by o radu strane, ako by mala postupovať, aby bola prípadne vo veci úspešná, čo by bolo porušením práva strany na rovnaké postavenie v prebiehajúcom súdnom konaní. Neposkytnutím poučenia v tomto prípade nedochádza k odňatiu možnosti konať pred súdom, lebo súd je povinný poskytnúť účastníkovi iba poučenie o jeho procesných právach. Žalobcom nič nebránilo zvoliť si v prípade záujmu právneho zástupcu (ako v predchádzajúcom súvisiacom súdnom konaní), príp. pri splnení podmienok požiadať Centrum právnej pomoci o poskytovanie právnej pomoci, ktorú možnosť využil žalobca 4/. Súd prvej inštancie v rozsudku dôvodil, že nezákonnosť rozhodnutia a teda aj úradný postup, na základe ktorého bolo rozhodnutie vydané, bolo možné preskúmať len na základe žaloby podanej žalobcom 1/ na začatie konania v správnom súdnictve o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Katastrálneho úradu v Žiline č. XO-33/2004-Ma z 20.9.2004, ktorú ale žalobca 1/ nikdy nepodal, teda nevyužil zákonnú možnosť podať proti tomuto rozhodnutiu (ako nezákonnému) opravný prostriedok napriek tomu, že v poučení tohto rozhodnutia bol žalobca 1/ poučený, že toto rozhodnutie možno preskúmať súdom. V konaní bolo nesporné, že dané rozhodnutie nebolo príslušným orgánom nikdy zrušené a je stále právoplatné. V prípade podania žalobcov z 21.9.2017 (doručeného súdu prvej inštancie 26.9.2017) išlo výslovne o zmenu (petitu) žaloby v predmetnom spore jej rozšírením, podanie smerovalo k sp. zn. 26C/86/2015, žalobcovia uviedli, že z opatrnosti navrhujú na základe § 139 CSP rozšíriť petiu žaloby (o zrušenie súdom ako nezákonného rozhodnutia Katastrálneho úradu v Žiline č. XO-33/2004-Ma z 20.9.2004) a ako už bolo uvedené súd prvej inštancie správne nepripustil takúto zmenu žaloby jej rozšírením, jeho postup bol súladný s ním aplikovaným ust. § 143 ods. 2 CSP a správne podľa § 143 ods. 3 CSP pokračoval v konaní o pôvodnej žalobe. Ust. § 143 ods. 2 CSP jasne ukladá súdu nepripustiť (nejedná sa o možnosť) zmenu žaloby, ak by na konanie o zmenenej žalobe bol vecne alebo kauzálny príslušný iný súd, uvedené nie je možné obchádzať tak ako to navrhujú žalobcovia (pripustením zmeny žaloby jej rozšírením, vylúčením rozšírenej časti na samostatné konanie a postúpením vecne príslušnému súdu, resp. postúpením podania krajskému súdu na rozhodnutie v správnom súdnictve). Na strane žalobcov (min. žalobcu 1/) bola možnosť podať žalobu o preskúmanie rozhodnutia Katastrálneho úradu v Žiline sp. zn. Xo-33/2004-Ma z 20.9.2004, ktorú však napriek poučeniu v uvedenom rozhodnutí nevyužili. Nedôvodnou tak bola i táto námietka žalobcov. Odvolatelia namietali, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil ich podanie z 10.11.2019 ako zmenu žaloby, pretože žiadali zjavne posúdiť uplatnený nárok aj z pohľadu ustanovení o ochrane osobnosti a zodpovednosti za škodu podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, čím sa súd odmietol zaoberať posúdením nároku z pohľadu iných ustanovení ako to v žalobnom návrhu špecifikovali žalobcovia. V predmetnej veci skutkové tvrdenia tak ako boli uvádzané žalobcami v žalobe a v priebehu prvoinštančného konania smerovali jednoznačne k uplatňovaniu žalobcami náhrady škody a nemajetkovej ujmy (v sumách uvedených v petite žaloby aj s príslušenstvom) podľa zák. č. 514/2003 Z.z., z titulu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, ktorého sa mal dopustiť Katastrálny úrad v Žiline prostredníctvom svojho rozhodnutia č. XO-33/2004-Ma z 20.9.2004, ktorým odmietol opraviť chybu v katastrálnom operáte, keď zamietol odvolanie žalobcu 1/ a potvrdil rozhodnutie Správy katastra Žilina č. X-290/2003-AH z 8.7.2004, ktorým nevyhovел návrhu žalobcu 1/ a neopravil údaje katastra nehnuteľnosti. Súd prvej inštancie správne posúdil vec podľa

ust. zák. č. 514/2003 Z.z., ktoré dopadali na tvrdený a súdom zistený skutkový stav. Podľa uznesenia Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 416/2012-15 zo 16.8.2012: Krajský súd v podstatnej časti odôvodnenia svojho rozsudku okrem iného uviedol: „Odvolačný súd sa stotožnil aj so záverom súdu prvého stupňa v tom, že navrhovateľ sa v danej veci nemôže dovolávať v súvislosti s pochybeniami štátnych orgánov pri výkone ich pôsobnosti ako orgánov verejnej moci náhrady škody podľa ust. § 420 ods. 1 Obč. zák., pretože táto všeobecná zodpovednosť (lex generalis) je v týchto prípadoch vo vzťahu k štátu vylúčená práve osobitnou úpravou (lex specialis) zákona č. 514/2003 Z. z.. To znamená, že v prípade škody vzniknutej pri výkone verejnej moci t. j. pri rozhodovaní a úradnom postupe orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických a právnických osôb, je potrebné pre posúdenie zodpovednosti za škodu prednostne aplikovať zákon č. 514/2003 Z. z., ktorý v týchto prípadoch zakladá zodpovednosť štátu, ale len v tých prípadoch, pokiaľ pri výkone verejnej moci došlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia alebo k nesprávnemu úradnému postupu orgánov verejnej moci. Zodpovednosť štátu /štátneho orgánu za škodu podľa § 420 ods. 1 O.z. preto nemožno na tieto prípady aplikovať, táto prichádza do úvahy len v tých prípadoch, ak došlo k inému porušeniu právnej (zákonnej či zmluvnej) povinnosti štátnym orgánom, mimo uplatňovania jeho pôsobnosti pri výkone verejnej moci.“ Odvolací súd je toho názoru, že žalobcovia sa nemôžu dovolávať v súvislosti s pochybeniami štátnych orgánov pri výkone ich pôsobnosti ako orgánov verejnej moci nemajetkovej ujmy a náhrady škody podľa ustanovení O.z., pretože táto všeobecná zodpovednosť (lex generalis) je v týchto prípadoch vo vzťahu k štátu vylúčená práve osobitnou úpravou (lex specialis) zákona č. 514/2003 Z. z.. To znamená, že v prípade škody a nemajetkovej ujmy vzniknutej pri výkone verejnej moci t. j. pri rozhodovaní a úradnom postupe orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických a právnických osôb, je potrebné pre posúdenie zodpovednosti za škodu prednostne aplikovať zákon č. 514/2003 Z. z., ktorý v týchto prípadoch zakladá zodpovednosť štátu, ale len v tých prípadoch, pokiaľ pri výkone verejnej moci došlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia alebo k nesprávnemu úradnému postupu orgánov verejnej moci. Nedôvodnou tak bola námietka, že súd prvej inštancie sa odmietol zaoberať vecou v zmysle judikatúry NS SR, čím prišlo k arbitrárnosti rozhodnutia a nepreskúmateľnosti jeho záverov. Taktiež nedôvodnou bola námietka žalobcov, že v prípade ak nebolo možné aplikovať zák. č. 514/2003 Z.z., tak súd mal priznať nárok minimálne na základe všeobecnej zodpovednosti za škodu podľa O.z. resp. na základe práv garantovaných Ústavou SR. Odvolací súd ďalej uviedol, že odvolatelia namietali nesprávnosť záverov súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcov 2/ až 4/, žalobca 4/ i s poukazom na § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. Odvolací súd sa plne stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie, že z výpisu z LV č. XXX pre k. ú. C. vyplýva, že žalobcovia 2/ až 4/ neboli vlastníkami pozemkov parc. č. 31/2 - záhrady o výmere 748 m² a parc. č. 31/3 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 441 m²; že v konaní bolo nesporné, že žalobcovia 2/ až 4/ neboli účastníkmi konania vedeného pred Katastrálnym úradom v Žiline sp. zn. XO-33/2004-Ma, výsledkom ktorého bolo rozhodnutie č. XO-33/2004-Ma z 20.9.2004 a neboli ani účastníkom konania vedeného pred Správou katastra Žilina, výsledkom ktorého bolo rozhodnutie č. X-290/2003-AH z 8.7.2004 a zároveň ani nenamietali, že by účastníkmi týchto konaní mali byť, prípadne že by im uvedené rozhodnutia mali byť doručené. Podľa § 5 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní. Vzhľadom na to, že žalobcovia 2/ až 4/ neboli účastníkmi namietaného konania o odstránenie chýb v katastrálnom operáte, v ktorom konaní bolo vydané Katastrálnym úradom v Žiline rozhodnutia č. XO-33/2004-Ma z 20.9.2004 (a neboli ani vlastníkami predmetných nehnuteľností), súd prvej inštancie dospel k správne záveru o nedostatku ich aktívnej vecnej legitímácie. Pokiaľ žalobca poukazoval na znenie § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., odvolací súd uvádza, že sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie, podľa ktorých žalobcovia videli nesprávny úradný postup Katastrálneho úradu v Žiline v tom, že úrad napriek žiadosti žalobcu 1/ neopravil chyby v katastrálnom operáte, teda namietali postup, ktorý súvisel s rozhodovacou činnosťou Správy katastra Žilina a Katastrálneho úradu v Žiline, nakoľko úkony tohto úradného postupu viedli k vydaniu rozhodnutia Správy katastra Žilina č. X-290/2003-AH z 8.7.2004 a rozhodnutiu Katastrálneho úradu v Žiline č. Xo-33/2004-Ma z 20.9.2004, nie je teda možné konštatovať nevydanie či oneskorené vydanie rozhodnutia, prípadne inú nečinnosť štátneho orgánu či iné vady v spôsobe vedenia konania. To, že rozhodnutie Správy katastra Žilina č. X-290/2003-AH z 8.7.2004 a rozhodnutie Katastrálneho úradu v Žiline č. XO-33/2004-Ma z 20.9.2004 neboli v súlade s predstavami žalobcu 1/ resp. i ostatných žalobcov neznamená, že tieto orgány verejnej moci postupovali nesprávne. Žalobcom 1/ vytýkaný nesprávny postup správy katastra naostatok vyústil do prijatia rozhodnutia Katastrálneho úradu v Žiline č. XO-33/2004-Ma z 20.9.2004. Ak by aj posúdenie predpokladov a podmienok vydania tohto rozhodnutia bolo nesprávne, v dôsledku čoho by vydané rozhodnutie bolo nesprávne, prípadne nemalo byť vydané, prípadne malo byť vydané v inej podobe či za

iných okolností, nepredstavuje toto nesprávny úradný postup, ale nesprávnosť samotného rozhodnutia. Túto odvoláciu námietku preto odvolací súd považoval taktiež za nedôvodnú. Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaných 2/ a 3/ v predmetnom spore z dôvodu, že podľa § 3 ods. 1 písm. a/ a d/ zák. č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, d) nesprávnym úradným postupom. (44. a 45. bod odôvodnenia napadnutého rozsudku). Taktiež sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcov 2/ až 4/ (46. a 47., 55. až 57. bod odôvodnenia napadnutého rozsudku) s poukazom na 11. bod odôvodnenia tohto rozsudku odvolacieho súdu. Vzhľadom k tomu, že výsledkom úradného postupu správy katastra bolo vydanie rozhodnutia Katastrálnym úradom v Žiline č. XO-33/2004-Ma z 20.9.2004, ktorým zamietol odvolanie žalobcu 1/ a napadnuté rozhodnutie Správy katastra Žilina potvrdil, ktoré právoplatné rozhodnutie nebolo doposiaľ zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom, dospel odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie k záveru, že nie sú splnené podmienky zodpovednosti štátu na náhradu škody podľa ust. § 6 zák. č. 514/2003 Z.z., keďže nebola splnená prvá podmienka nároku na náhradu škody, t. j. existencia nezákonného rozhodnutia orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávneho úradného postupu. Súd prvej inštancie sa z dôvodu hospodárnosti ďalej nezaoberal ďalšími predpokladmi zodpovednosti štátu za škodu. Podmienky vzniku zodpovednosti sú stanovené kumulatívne, v prípade nesplnenia čo aj len jednej z nich nie je daná zodpovednosť. Odvolací súd ďalej vo svojom rozsudku uviedol, že žalobca 4/ mal záujem sa pojednávať zúčastniť, zo spisu sa nepodáva, že by súhlasil s prejednaním veci v jeho neprítomnosti, súd prvej inštancie ho predvolal na pojednávanie s tým, že považuje za potrebné ho v konaní vypočuť. Je nepochybné, že v tom čase bol žalobca 4/ v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Leopoldov a pojednávanie sa nezúčastnil, keďže súd prvej inštancie nepožiadaval ústav o predvedenie žalobcu 4/. Tým, že súd prvej inštancie tak nepostupoval vylúčil žalobcu 4/ z realizácie jeho ústavných procesných práv - účast' na pojednávaní s možnosťou navrhnuť dôkazy, vyjadriť sa k nim ako aj k ďalším skutočnostiam v konaní. V danej veci súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi 4/, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a tento nedostatok nebolo možné v konaní pred odvolacím súdom napraviť. Povinnosťou súdu prvej inštancie tak bude v ďalšom konaní umožniť žalobcovi 4/ účast' na pojednávaní a následne vo veci opätovne (v zostávajúcej časti) rozhodnúť.

Súd prvej inštancie vyzval dňa 7.2.2022 a opakovane dňa 13.4.2022 žalobcu 4/ na oznámenie, či na podanej žalobe trvá, alebo túto berie späť a navrhuje konanie zastaviť a to s poukazom na právny názor vyslovený Krajským súdom v Trnave v rozsudku č. k. 10Co/64/2020-304 z 21.12.2021, podľa ktorého je žaloba nedôvodná. Žalobca 4/ na výzvu súdu nereagoval a odpoveď súdu nezaslal.

Súd prvej inštancie dňa 9.6.2022 vytýčil termín pojednávania na deň 20.9.2022 o 12:30 hod. a zároveň vyzval žalobcu 4/, aby sa v lehote 15 dní písomne vyjadril, či sa chce zúčastniť pojednávania na súde. V prípade, že sa v lehote nevyjadrí, súd bude mať za to, že sa pojednávania zúčastniť nechce a o eskortu nežiada (§ 157 CSP). Súd ho zároveň poučil, že jeho účast' na pojednávaní nie je nevyhnutá, preto v prípade, ak sa bude chcieť zúčastniť pojednávania na súde, bude povinný uhradiť zvýšené trovy na svoje stráženie a dopravu vynaložené ústavom (§ 92 ods. 1 písm. b) Zákona č. 475/2005 Z.z. o výkone trestu odňatia slobody), t. j. náklady eskorty bude hradíť sám. Žalobca 4/ na výzvu súdu nereagoval a odpoveď súdu nezaslal, preto súd eskortu žalobcu 4/ na pojednávanie nezabezpečil. Súd vykonal dokazovanie, pojednával v zmysle § 180 CSP v neprítomnosti žalovaného 2/, ktorý svoju neúčast' ospravedlnil a súhlasil s pojednávaním v jeho neprítomnosti a zároveň súd pojednával v neprítomnosti žalobcu 4/, ktorý na výzvu súdu, či sa chce zúčastniť pojednávania na súde neodpovedal (bol upozornený, že v prípade, že sa v lehote nevyjadrí, súd bude mať za to, že sa pojednávania zúčastniť nechce a o eskortu nežiada), svoju neúčast' neospravedlnil ani nepožiadaval o odročenie pojednávania, pričom zistil nasledovný skutkový a právny stav:

Zástupkyňa žalovaných 1/ a 3/ na pojednávaní dňa 26.11.2019 uviedla, že sa pridrižiava ich vyjadrenia z 23.8.2017, ktoré v súčasnosti považuje za nadbytočné vzhľadom na existenciu rozsudku Okresného súdu Žilina a Krajského súdu v Žiline, kde súd dospel k záveru, že oprávnená držba sa počíta s účinnosťou od 1.1.1992 od nadobudnutia účinnosti zákona č. 509/91 Zb. Keby kataster vyhoviel oprave chyby, ako žiadal žalobca 1/, popreli by sa práva predchádzajúcich vlastníkov, ktorí tieto nadobudli a užívali dobromyseľne, čo napokon súd potvrdil. Žalobca, aj keď namieta nesprávny postup, namieta nezákonné rozhodnutie a toto malo byť rozhodnutie katastrálneho úradu Žilina z roku 2004 č. XO-33/2004-Ma. Toto nezákonné rozhodnutie nebolo súdom zrušené a platí, takže je právoplatné. Zástupkyňa predložila súdu rozhodnutie katastrálneho úradu Žilina z roku 2004 č. XO-33/2004-Ma. Chybu spôsobil geodet v roku 1976. S touto chybou nemá kataster nič spoločné. Kataster nemôže

zasahovať do verejnej listiny, ktorou je geometrický plán. V rozhodnutí katastra je uvedené, ako bola chyba spôsobená. Čo sa týka nemajetkovej ujmy, toto uplatnenie musí byť preukázané priamou a bezprostrednou príčinou škody, o čom žalovaní nemajú vedomosť, že by to žalobcovia nejako dokladovali. Nezákonné rozhodnutie nebolo zrušené, takže je platné. Aj keby bolo zlé, je platné a súdy sú ním viazané podľa zákona o náhrade škody. Žalovaní nemajú za to, že by bolo zlé a nesprávne vydané. Zástupkyňa žalovaných 1/ a 3/ na pojednávaní dňa 27.9.2022 uviedla, že žalobca 4/ namietal nezákonne rozhodnutie, ktoré doposiaľ nebolo zrušené, preto sú ním súdy viazané, nehovoriac o vydržacom rozsudku, ktorý určil, kto je vlastníkom nehnuteľnosti. Zástupkyňa žalovaných 1/ a 3/ ďalej uviedla, že trvá na ich vyjadreniach a neuplatňuje si náhradu trov konania.

Zástupca žalovaného 2/ na pojednávaní dňa 26.11.2019 uviedol, že má za to, že za aktuálnej procesnej situácie, nie je žiaden zákonný dôvod a priestor, aby v tomto konaní vystupovalo Ministerstvo spravodlivosti SR ako samostatný žalovaný subjekt. Túto námietku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie vzniesli už v písomnom vyjadrení doručenom súdu a zotrváva na nej v celom rozsahu. Z tohto dôvodu považuje za neúčelné, aby sa vyjadrovali k vecnej stránke uplatneného nároku a to aj s ohľadom na skutočnosť, že k tejto sa komplexne vyjadril Úrad geodézie, kartografie a katastra ako orgán konajúci v mene žalovaného štátu. Zástupca žalovaného 2/ zotrváva na návrhu, aby súd žalobu voči MS SR ako žalovanému 2/ zamietol.

Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že žalobca 1/ je vlastníkom pozemkov nachádzajúcich sa v k.ú. C. ako parc. č. 31/2 - záhrady o výmere 748 m² a parc. č. 31/3 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 441 m², čo vyplynulo z listu vlastníctva č. XXX evidovaného pre k.ú. C., obec C., okres Žilina (č.l. 19). Uvedené nehnuteľnosti kúpil na základe kúpnej zmluvy č. N 463/77, NZ 597/77 zo dňa 15.6.1977 od starej matky D. I. ako parc. č. 167/2 - záhrada o výmere 1.189 m² evidované na LV č. XXX (č.l. 14). Žalobca 1/ listom z 5.11.2003 požiadal Správu katastra Žilina o prešetrenie rozdelenia parciel č. 31/2 a 31/3 o výmere 1.189 m² v k.ú. C. so susednými parcelami č. 31/1 o výmere 935 m² vo vlastníctve J. F. z dôvodu, že terajšie rozdelenie uvádzaných parciel nezodpovedá výmerám uvádzaným v kúpnych zmluvách a listoch vlastníctva, čo bolo zistené na základe geometrického plánu J. A. K. dňa 10.7.2003 (č.l. 16).

Súd ďalej považoval za preukázané, že Správa katastra Žilina rozhodnutím č. X-290/2003-AH z 8.7.2004 nevyhovela žiadosti žalobcu 1/ a neopravila údaje katastra nehnuteľnosti podľa § 59 ods. 1 písm. a/ katastrálneho zákona. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že Správa katastra Žilina začala katastrálne konanie o oprave chýb v katastrálnom operáte podľa § 59 ods. 1 písm. a/ katastrálneho zákona na základe žiadosti žalobcu 1/ ohľadne opravy zákresu vlastníckej hranice. Správa katastra pri prešetrovaní údajov KN a na podklade dôkazov a to originálu LV č. XXX D. XXX v k.ú. C., verejných listín č. RI 439/77 - VZ 19/77, zmluvy o reálnom rozdelení č. RI 704/76 - pol. VZ 24/76, darov. zmluvy č. RI 490/80 - pol. VZ 52/80, kúp. zmluvy č. V 4309/96 - pol. VZ 95/96, mapy KN, podkladu ZPMZ vyhotoveného p. O. zistila, že oprava údajov podľa ustanovenia § 59 katastrálneho zákona nie je dôvodná, nakoľko údaje katastra nie sú v rozpore s verejnou listinou ani inou listinou, nie sú chybné zakreslené hranice pozemku a nie sú ani zistené chyby v písaní, resp. iné zrejme nesprávnosti v písomných vyhotoveniach právnych úkonov a listinách. Na LV č. XXX boli zapísané parc. KN - C č. 31/1 a 31/4 v súlade s listinou č. V 4309/96. Na LV č. XXX bola zapísaná parc. KN-C č. 31/2 a 31/3 (pred TH - mapovaním označené ako parc. EN č. 167/2) na základe listiny č. RI 439/77. Šetrením údajov bolo zistené, že geom. plán č. 762-343-76, ktorý tvoril podklad k cit. listine a k listine RI 704/76 neboli správne určené výmery parc. EN č. 167/1 a 167/2. Po TH-mapovaní k zmene výmery resp. oprave výmery nedošlo. Správa katastra oboznámila vlastníkov a odporučila im, aby spornú hranicu medzi pozemkami riešili právnou cestou - dohodou alebo podaním, návrhu na súd (č.l. 17). Proti uvedenému rozhodnutiu podal žalobca 1/ odvolanie. Z rozhodnutia Katastrálneho úradu v Žiline č. Xo-33/2004-Ma z 20.9.2004 vyplýva, že Katastrálny úrad v Žiline podľa ustanovenia § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní odvolanie žalobcu 1/ zamietal a rozhodnutie Správy katastra Žilina č. X-290/2003-AH z 8.7.2004 potvrdzuje. Z odôvodnenia vyplýva, že Katastrálny úrad v Žiline vec opätovne preskúmal v celom rozsahu a posúdil ju z hmotnoprávneho i procesného hľadiska, spisový materiál vyhodnotil v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov, nezávisle od zistení a záverov prvostupňového orgánu. A. B. (žalobca 1/) nadobudol pozemok v katastrálnom území C. - parcela č. 167/2 - záhrada o výmere 1189 m², na základe kúpnej zmluvy zo dňa 15.6.1977 zaregistrovanej na Štátnom notárstve v Žiline pod č. N 463/77 NZ 597/77 od predávajúcej D. I. E. O.. Menovaná predmetnú nehnuteľnosť nadobudla na základe zmluvy o reálnom rozdelení č. N 723/76 NZ 922/76 zo dňa 27.9.1976, podkladom ktorej bol geometrický plán č. XXX-XXX-XX. Podľa citovaného geometrického plánu bola určená výmera rozdeľovaných parciel tak, že výmera parcely č. 167/1 bola 935 m² a parcely 167/2 – 1.189 m². Parcela č. 167/2 - záhrada o výmere 1.189 m² bola následne prevedená v prospech A. B. (žalobcu 1/) a po

technicko-hospodárskom mapovaní prečíslovaná a rozdelená na parcelu KN č. 31/2 - záhrada o výmere 748 m² a č. 31/3 - zastavaná plocha o výmere 441 m² (spolu 1.189 m²). V rámci vyhotovovania geometrického plánu na zameranie stavieb však vyhotoviteľ plánu dospel k záveru, že zákres parciel č. 31/2 a č. 31/3 je v katastrálnej mape chybný. Spoločná výmera uvedených parciel totiž nezodpovedá výmere 1.189 m² citovanej v kúpnej zmluve č. N 463/77 NZ 597/77 (parcela č. 167/2 o výmere 1.189 m² pred prečíslovaním a rozdelením = parcely KN č. 31/2 a č. 31/3), resp. zmluve o reálnom rozdelení č. N 723/76 NZ 922/76 (parcela č. 167/2 o výmere 1.189 m²). Vlastník pozemkov, v operáte katastra evidovaných ako parcely KN č. 31/2 a č. 31/3 A. B. (žalobca 1/) preto požiadal Správu katastra Žilina o opravu zákresu hraníc parciel KN č. 31/2 a č. 31/3. Podľa geometrického plánu č. 762-343-76 došlo k reálnemu rozdeleniu parciel č. 166 a č. 167, pričom parcela č. 167 bola rozdelená na dve časti: č. 167/1 o výmere 935 m² a č. 167/2 o výmere 1.189 m². Z prepočtu výmer citovaných parciel podľa nákresu v geometrickom pláne č. 762-343-76 ako aj zo samotného nákresu je však zrejmé, že došlo k zamene výmer týchto parciel, to znamená, že výmera parcely č. 167/1 mala byť 1.189 m² a výmera parcely č. 167/2 - 935 m². Táto chyba bola prenesená do následných zmlúv o rozdelení a prevode riešených parciel. Inak povedané riešené parcely (teraz parcela KN č. 31/2 a č. 31/3 ako aj č. 31/1 a č. 31/4) boli prevádzané so správnym priebehom hraníc avšak s chybnou výmerou. Nakoľko v zmysle ustanovenia § 70 ods. 2 katastrálneho zákona je geometrické určenie nehnuteľnosti (zákres hraníc pozemku na katastrálnej mape) hodnoverným a záväzným údajom katastra, naopak výmera je hodnoverným a záväzným údajom katastra iba ak je určená v digitálnej forme obnovou katastrálneho operátu novým mapovaním vykonaným po 1.1.1996, čo v tomto prípade neprichádza do úvahy, je možným riešením oprava výmer dotknutých parciel pri súčasnom zachovaní priebehu ich hraníc. V prípade sporu o priebeh hraníc dotýčajúcich parciel je možné situáciu riešiť podaním žaloby o určenie priebehu hraníc pozemkov. Určenie hranice medzi spornými pozemkami (vzájomné vymedzenie predmetu dvoch vlastníckych práv, pričom slová „určenie hranice“ treba považovať za vyjadrovací spôsob, ktorým tak účastníci, ako aj súd, majú na mysli určenie, ktorá časť zo spornej plochy v prírode ktorému z vlastníkov susedných pozemkov patrí) patrí, v zmysle ust. § 126 ods. 1 O.z., výlučne do kompetencie súdov. Z poučenia tohto vyplýva, že proti tomuto rozhodnutiu sa podľa § 59 ods. 4 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní nemožno odvolať. Toto rozhodnutie možno preskúmať súdom (č.l. 20). Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 29.9.2004. V konaní bolo nesporné, že žalobca 1/ nepodal na súd žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Katastrálneho úradu v Žiline č. Xo-33/2004-Ma z 20.9.2004. Správa katastra Žilina dňa 8.7.2004 vyznačila v katastri obmedzujúcu poznámku na LV č. XXX D. XXX v k.ú. C., podľa ktorej hodnovernosť údajov o práve k nehnuteľnostiam - parc. KN-C č. 31/1 (LV č. XXX) a KN - C č. 3/2 a 31/3 (LV č. XXX) je spochybnená (č.l. 18).

Žalobca 1/ podal na Okresný súd Žilina dňa 18.10.2005 žalobu o určenie priebehu hranice pozemkov. Okresný súd Žilina rozsudkom č.k. 27C/263/2005-188 z 20.2.2008 žalobu zamietol a zároveň určil, že hranica medzi pozemkami žalobcu parc. č. 31/2 a parc. č. 31/1 k.ú. C., zapísané na LV č. XXX a pozemkom odporkyne J. F. parc. č. 31/1 k.ú. C., zapísaná na LV č. XXX je vyznačená bodmi 76-1, 2, 3, 4 červenou čiarou podľa geometrického plánu J. G. L. zo dňa 21.11.2007 (č.l. 25). Krajský súd v Žiline na odvolanie žalobcu 1/ rozsudok Okresného súdu v Žiline č.k. 27C/263/2005-188 z 20.2.2008 potvrdil (č.l. 32). Najvyšší súd SR uznesením č.k. 2Cdo/188/2009 zo 17.12.2009 dovolanie žalobcu 1/ odmietol (č.l. 34).

Žalobca 1/ podaním z 1.9.2014 požiadal Ministerstvo spravodlivosti SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom správy katastra Žilina a katastrálneho úradu Žilina, ktorí porušili povinnosť urobiť úkon, čiže opraviť chybu v údajoch katastra (č.l. 68). Ministerstvo spravodlivosti SR postúpilo žiadosť žalobcu 1/ Úradu geodézie, kartografie a katastra SR ako príslušnému orgánu (č.l. 71). Podaním odoslaným Úradu geodézie, kartografie a katastra SR dňa 24.2.2015 žalobca 1/ doplnil svoju žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a zároveň toto podanie obsahovalo aj žiadosť žalobcov 2/, 3/, a 4/ o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody (č.l. 72). Úrad geodézie, kartografie a katastra SR žiadosti žalobcu 1/ predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody nevyhovel a k žiadosti žalobcov 2/, 3/, a 4/ sa nevyjadril.

Žalobcovia sa žalobou domáhali náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z.z. z titulu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ktorého sa mal dopustiť Katastrálny úrad v Žiline prostredníctvom svojho rozhodnutia č. XO-33/2004-Ma z 20.9.2004, ktorým odmietol opraviť chybu v katastrálnom operáte, keď zamietol odvolanie žalobcu 1/ a potvrdil rozhodnutie Správy katastra Žilina č. X-290/2003-AH zo dňa 8.7.2004, ktorým nevyhovel návrhu žalobcu 1/ a neopravil údaje katastra nehnuteľnosti. Žalobcovia požiadali príslušný orgán o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a to žalobca 1/ podaním z 1.9.2014 adresovaným Ministerstvu spravodlivosti SR (č.l. 68), ktorú žiadosť žalobcu 1/ postúpilo Úradu geodézie, kartografie a katastra

SR a žalobcovia 2/, 3/ a 4/ podaním označeným ako Doplnenie žiadosti o náhradu škody z 1.9.2014 + žiadosť o náhradu bod 3 (č.l. 72) zaslaným Úradu geodézie, kartografie a katastra SR dňa 24.2.2015, preto súd považoval podmienku podľa § 15 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z.z. za splnenú.

Súd prvej inštancie sa v konaní najprv zaoberal vecnou legitimitáciu strán sporu. Zákon č. 514/2003 Z.z. v § 3 ustanovuje, že za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, zodpovedá štát. Subjektom hmotno-právnej povinnosti je preto v zmysle uvedeného zákona štát, t. j. Slovenská republika, ktorá jediná je v tomto konaní pasívne vecne legitimovaná. V nasledujúcich ustanoveniach, a to § 4 tento zákon ustanovuje, ktorý konkrétny orgán za štát konaná, resp. konaná v mene štátu. Žalobca 4/ sa domáha náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, resp. nezákonným rozhodnutím Katastrálneho úradu v Žiline, preto v zmysle § 4 ods. 1 písm. c/ zák. č. 514/2003 Z.z. v spojení s § 28 zákona č. 575/2001 Z.z. v mene štátu konaná Úrad geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky, ktorý je ústredným orgánom štátnej správy pre geodéziu, kartografiu a kataster nehnuteľností, keďže škoda mala vzniknúť pri výkone verejnej moci v oblasti štátnej správy, ktorá patrí do pôsobnosti tohto ústredného orgánu štátnej správy. Súd preto uznesením č. k. 26C/86/2015-189 z 5.2.2018 rozhodol tak, že súd ustalaňuje, že na strane žalovanej 1/, ktorou je Slovenská republika, koná Úrad geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky, Chlumeckého 2, 820 12 Bratislava 212. Žalobcovia za žalovaného 2/ označili Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, a za žalovaného 3/ označili Úrad geodézie, kartografie a katastra, Chlumeckého 2, Bratislava. Vzhľadom na to, že podľa § 3 zák. č. 514/2003 Z.z. za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci zodpovedá štát, teda Slovenská republika, súd žalobu žalobcu 4/ voči žalovaným 2/ a 3/ rade z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitimitácie zamietol.

Súd sa ďalej zaoberal aktívnou legitimitáciu žalobcu 4/. Z výpisu z LV č. XXX pre k.ú. C. vyplýva, že žalobca 4/ nie je vlastníkom pozemkov parc. č. 31/2 - záhrady o výmere 748 m² a parc. č. 31/3 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 441 m². V konaní bolo nesporné, že žalobca 4/ nebol účastníkom konania vedeného pred Katastrálnym úradom v Žiline sp. zn. XO-33/2004-Ma, výsledkom ktorého bolo rozhodnutie č. XO-33/2004-Ma z 20.9.2004 a nebol ani účastníkom konania vedeného pred Správou katastra Žilina, výsledkom ktorého bolo rozhodnutie č. X-290/2003-AH z 8.7.2004 a zároveň ani nenamietal, že by účastníkmi týchto konaní mal byť, prípadne že by mu uvedené rozhodnutia mali byť doručené. Podľa § 5 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní. Vzhľadom na to, že žalobca 4/ nebol účastníkom namietaného konania o odstránenie chýb v katastrálnom operáte, v ktorom konaní bolo vydané Katastrálnym úradom v Žiline rozhodnutia č. XO-33/2004-Ma z 20.9.2004 a nie je ani vlastníkom predmetných nehnuteľností, súd žalobu žalobcu 4/ z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitimitácie zamietol.

Nakoľko súd žalobu zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitimitácie žalobcu 4/ a nedostatku pasívnej vecnej legitimitácie žalovaných 2/ a 3/, súd sa z dôvodu hospodárnosti ďalej nezaoberal predpokladmi zodpovednosti štátu za škodu podľa ďalších ustanovení zák. č. 514/2003 Z.z.

V časti o trovách konania súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil ust. čl. 4, čl. 17, § 251, § 255 ods. 1, § 257, § 262 ods. 1 a 2 CSP, vecne dôvodil, že o náhrade trov konania žalovaného 2/ rozhodol podľa pomeru úspechu a žalovanému 2/, ktorý mal úspech v plnom rozsahu, keďže súd žalobu žalobcu 4/ zamietol, priznal voči žalobcovi 4/ nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu a zistení, že žalovaný 2/ si trovy konania vyčíslil vo výške 5,10 eur za cestu na pojednávanie prostriedkom verejnej hromadnej dopravy a po zohľadnení všetkých okolností súd nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle ust. § 257 CSP, pre ktoré je možné žalovanému 2/ náhradu trov konania výnimočne nepriznať. Za tieto dôvody nemožno považovať ani skutočnosti namietané žalobcom 4/ v odvolaní, t. j. že protistranou je štát, ktorý je oslobodený od súdnych poplatkov, ktorý disponuje nevyčerpatelnými zdrojmi v podobe daní, ďalej že v prípade súdnych sporov so štátom je tu značná nerovnováha v práve strany sporu na rovnosť účastníka pred súdom, ktorá by mala byť kompenzovaná právom slabšej strany na oslobodenie od povinnosti nahradiť trovy súdneho konania štátu ako druhej strany v súdnom konaní. K tvrdeniu žalobcu 4/, že protistranou je štát, súd uviedol, že toto je pravdou len čo sa týka žalovaného 1/, ostatní dvaja žalovaní sú štátne orgány, ktorých za stranu sporu označili žalobcovia napriek tomu, že priamo zo zákona vyplýva, že štátne orgány nie sú v tomto konaní pasívne vecne legitimované. Skutočnosť, že štát je oslobodený od súdnych poplatkov je v danom prípade irelevantná rovnako ako aj tvrdenie o disponovaní štátu s nevyčerpatelnými zdrojmi v podobe daní. K tvrdeniu žalobcu 4/ o jeho postavení ako slabšej strany sporu súd uviedol, že CSP v druhej hlave v ust. § 290 až § 323 taxatívne vymenúva a upravuje spory s ochranou slabšej strany, pričom spory podľa zák. č. 514/2003 Z.z. tu upravené nie sú, preto ani za použitia aplikácie základných zásad nie je možné tento výpočet rozširovať, nakoľko ak by mal zákonodarca jednoznačne za to, že spor

občana voči štátu podľa zák. č. 514/2003 Z.z. je sporom s ochranou slabšej strany, tak by tieto spory do druhej hlavy CSP zaradil. Ani v prípade slabšej strany sporu však toto jej postavenie nie je samé o sebe dôvodom pre nepriznanie náhrady trov konania protistrane. Navyiac súd štátu, teda žalovanému 1/, náhradu trov konania nepriznal. Účelom tohto moderačného práva je zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania v prípadoch neprimeraného postihu náhradou trov konania voči zodpovednému subjektu. Čo sa týka majetkových, sociálnych a osobných pomerov strán sporu súd vzal do úvahy, že žalobca 4/ sa nachádza vo výkone trestu odňatia slobody, avšak vzhľadom na výšku trov konania uplatnených žalovaným 2/, t. j. 5,10 eur, sa priznanie ich náhrady nejavilo súdu ako neprimeraná tvrdosť.

O náhrade trov konania žalovaných 1/ a 3/ rozhodol súd tak, že žalovaným 1/ a 3/ voči žalobcovi 4/ náhradu trov konania nepriznal, hoci im nárok na náhradu trov konania vznikol, keď mali úspech v plnom rozsahu, keďže súd žalobu žalobcu 4/ zamietol, avšak zástupca žalovaných 1/ a 3/ na pojednávaní výslovne uviedol, že náhradu trov konania si neuplatňujú, čo vylučovalo možnosť ich priznania, preto vychádzajúc z čl. 4 a 17 CSP, podľa ktorého súd konaná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu, rozhodol súd už v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí tak, že žalovanému 1/ a 3/ sa voči žalobcovi 4/ náhrada trov konania nepriznáva.

2. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podal včas odvolanie žalobca 4/, s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie a rozhodnutie (s poukazom na § 363, § 388, § 389 ods. 1 a 2, § 390, § 391 ods. 1, § 396 ods. 1 až 3 CSP) s tým, aby mu bolo priznané právo na úplnú náhradu trov konania, ktoré sú im povinní zaplatiť žalovaní spoločne a nerozdielne do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia/rozsudku. Dôvodil, že v zmysle ušľachtilých základných prameňov civilizovaného spôsobu života, ktoré sú prirodzeným jadrom právneho štátu akým Slovenská republika je, je základným právom každého občana a to aj väzneného, právo na účinnú ochranu súdom preskúmaním zákonnosti a ľudskoprávnosti postupu, rozhodnutia/opatrenia/iného zásahu štátneho orgánu, lebo len súd sa oprávnené charakterizuje ako nezávislý, nestranný vo výsledku toho spravodlivý. Garantujú to tieto základné pramene, ktoré sú výsledkom vôle ľudu: Medzinárodný pakt o občianskych a politických právach, ktorý bol ratifikovaný zákonom č. 120/1976 Z. z.: Článok 2 ods. 1 až 3, Článok 14 ods. 1, Článok 16, Článok 26 (ktoré články citoval); Európsky dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý bol ratifikovaný zákonom č. 209/1992 Z. z.: Článok 1, Článok 6 ods. 1, Článok 13, Článok 14 (ktoré články citoval); Zákon č. 460/1992 Z. z. - Ústava Slovenskej republiky: Článok 1 ods. 1 a 2, Článok 7 ods. 5, Článok 13 ods. 4, Článok 14, Článok 46 ods. 1, 2 a 4, Článok 47 ods. 2 a 3, Článok 48 ods. 1 a 2 (ktoré články citoval). Každý občan má právo v jeho civilnej súdnej záležitosti, dať preskúmať Krajskému súdu Slovenskej republiky, zákonnosť a ľudskoprávnosť postupu a rozhodnutia sudkyne Okresného súdu, prostredníctvom CSP, z ktorého citoval § 34, § 44 ods. 2, § 46 ods. 1, § 355 ods. 1, § 359, § 363, § 365 ods. 1 až 3, § 366.

Označenie napadnutého postupu, rozhodnutia a jeho výrokov: Sudkyňa Okresného súdu v Žiline, je napadnutý postup a rozhodnutie sp. zn. 26C/86/2015 zo dňa 20.9.2022, ktoré mu bolo doručené 24.10.2022. Napadnutý je postup v konaní, výrok rozsudku o zamietnutí jeho žaloby a zároveň aj jeho odôvodnenie.

Ako 1. odvolací dôvod uviedol, že sudkyňa v dôsledku nesprávneho procesného postupu znemožnila uskutočniť mu patriace procesné právo zúčastniť sa pojednávania a uplatniť počas neho ďalšie procesné práva, napr. predniesť žalobu a jej doplnenia, vyjadriť sa k vyjadreniam žalovaného 1/ predneseného počas pojednávania, namietat' postup sudkyne počas pojednávania, predniesť záverečnú reč až po vypočutie si vyhlásenia rozsudku, na ktoré bol predvolaný predvolaním z 10.6.2022 a zúčastnenia ktorého sa nevzdal, pričom na výzvu z 10.6.2022 nereagoval z dôvodu, že je nemajetný, na základe čoho bol oslobodený aj od platenia súdnych poplatkov niekoľko desiatok eur, v dôsledku čoho by nemal peniaze na zaplatenie trov jeho predvedenia niekoľko stoviek až tisícov eur. Navyše nemá právnu povinnosť platiť za uplatnenie uvedeného procesného práva, lebo bolo povinnosťou sudkyne ho z vlastnej iniciatívy predviesť prostredníctvom ÚVTOS podľa § 47 ods. 2 z. č. 543/2005 Z.z., to sa nestalo, preto porušila jeho uvedené procesné právo a tým porušila jeho základné právo na súdnu ochranu, garantované čl. 46 ods. 1 a ods. 4 Ústavy SR, porušila jeho základné právo na verejné prerokovanie v jeho prítomnosti a právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom na pojednávaní, garantované čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a porušila jeho ľudské právo na spravodlivé súdne konanie a rozhodnutie, garantované čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru. Navyše porušila aj jeho základné právo na rovnosť strán v súdnom konaní, lebo je v dôsledku jeho nemajetnosti negatívne diskriminovaný/znevýhodnený oproti žalovanému 1/, ktorý vo výsledku svojej majetnosti ho uplatniť mohol a aj uplatnil. Na základe uvedeného, je splnený dôvod odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP.

Ako 2. odvolací dôvod uviedol, že sudkyňa svojim rozhodnutím ich žalobu zamietla v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia ne/existencie ich aktívnej vecnej legitímácie. Má za to, že sú skutkovo a právne irelevantné, lebo sa nimi súdnou mocou legitimizuje v skutočnosti to, že štát prostredníctvom svojich orgánov verejnej moci a ich proti právnymi zásahmi v podobe rozhodnutí a/alebo úradnými postupmi, môže aj v takýchto situáciách spôsobiť akúkoľvek škodu a ujmu, ktorýmkoľvek občanom, ktorí neboli/nie sú vlastníkami pozemkov aj napriek tomu, že na nich bývali a žili ako v tom čase aj oni žalobcovia 2/ až 4/, ktorí neboli/nie sú účastníkmi úradných konaní, čo sú spravidla blízki príbuzní účastníkov úradných konaní, napr. ich manželky a deti, ktorými boli v tom čase aj žalobcovia 2/ až 4/, ktorí nenamietali/nenamietajú, že by mali byť účastníkmi úradných konaní, ako to v tom čase nenamietali oni žalobcovia 2/ až 4/ a ktorí tomu rozhodnutiu a/alebo úradnému postupu ani nerozumeli/nerozumejú, ako v tom čase aj oni žalobcovia 2/ až 4/ a ktorí aj napriek uvedeným skutočnostiam kvôli nim trpeli, ako v tom čase trpeli aj oni žalobcovia 2/ až 4/, čo po mnohých rokoch uviedli v ich žalobe. Sudkyňa uvedeným nesprávnym právnym posúdením, preto hrubo porušila ich zákonné právo na náhradu spôsobenej škody a ujmy, garantované §5 ods. 2, §6 ods. 4 a §9 ods. 4 z.č. 514/2003 Z. z. - (Pričom niektoré tieto ustanovenia ani nevyžadujú byť účastníkom úradného konania), porušila ich základné právo na náhradu škody a ujmy, garantované čl. 46 ods. 3 Ústavy SR a porušila ich ľudské právo na účinný prostriedok nápravy, v tomto prípade finančnej nápravy, garantované čl. 13 Európskeho dohovoru a zároveň sudkyňa rozhodnutím o zamietnutí ich žaloby, hrubo porušila ich základné právo na súdnu ochranu, garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a porušila ich ľudské právo na spravodlivé súdne rozhodnutie, garantované čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru, lebo uvedená legitimizácia na základe ňou uvedených okolností, nie je, lebo nemôže byť považovaná v zmysle uvedených ušľachtilých základných prameňov civilizovaného spôsobu života, za súdnu ochranu spravodlivým súdnym rozhodnutím. Má za to, že sudkyňa konštatovala neexistenciu ich aktívnej legitímácie z dôvodu, aby bolo jednoduchšie aspoň ako tak odôvodniť zamietnutie ich žaloby, lebo ak by ju uznala, tak by nevedela zamietnutie ich žaloby nijako racionálne a logicky skutkovo a právne odôvodniť - (3. odvolací dôvod). Na základe uvedeného, je splnený dôvod odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP.

Ako 3. odvolací dôvod uviedol, že sudkyňa spôsobila v konaní inú vadu, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie o zamietnutí ich žaloby a zároveň svojim rozhodnutím ich žalobu zamietla v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia predpokladov zodpovednosti žalovaného 1/, podľa ďalších ustanovení z. č. 514/2003 Z. z., ktorými sa nezaoberala na základe uvedenej okolnosti v rozsudku v bode č. 57. Má za to, že bolo povinnosťou sudkyne sa ňou zaoberať, lebo sa jednalo de facto a de iure o námietku, ktorá bola/je jadrom ich žaloby a ktorou namietali žalovaným 1/, spôsobený proti právnym zásah. Bolo jej povinnosťou ju buď uznať vo výsledku toho ich žalobe vyhovieť, alebo ju neuznať a v dôsledku toho ich žalobu zamietnuť, avšak jej neuznanie náležite skutkovo a právne relevantne odôvodniť. Nestalo sa tak, čím samo o sebe porušila ich základné právo na súdnu ochranu, garantované čl. 46 ods. 1 a ods. 4 Ústavy SR a porušila ich ľudské právo na spravodlivé súdne rozhodnutie, garantované čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru. Žalovaný 1/, odmietnutím opraviť svoju chybu údaju/chybný údaj vo svojom katastrálnom operáte, spôsobil im žalobcom škodu a ujmu, ktorú uviedli v ich žalobe a ktorú preukázali ich žalobou.

Následne odvolateľ v bode odvolania označenom Analýza si sám kládol otázky a sám si na ne odpovedal:

- Je zodpovedný za spôsobenú chybu údaju/chybný údaj a jej neopravenie?: Áno, lebo aj keby na samotnom počiatku chybu údaju/chybný údaj spôsobil geodet v roku 1976, tak si ju žalovaný 1/ osvojil uložením do svojho katastrálneho operátu, čím prevzal/prebral za ňu/to zodpovednosť, ktorej sa nemôže zbaviť žiadnou výhovorkou, preto nápravu tejto už jeho chyby údaju/chybný údaj geodetom v roku 2003, si bol povinný osvojiť uložením do svojho katastrálneho operátu, vo výsledku toho vykonať opravu chyby údaju/chybného údaju vo svojom katastrálnom operáte podľa § 59 ods. 1 písm. a/ z. č. 162/1995 Z. z. v spojení s poukazom aj na základné zásady správneho konania, ktorú nevykonal a ktorej nevykonanie, je neospravedliteľné a to ani tou výhovorkou, ktorou sa to snaží ospravedlniť dňa 26.11.2019 na pojednávaní a ktorá je uvedená v rozsudku v bode č. 24 – „že by sa tým popreli práva predchádzajúcich vlastníkov“. Je to skutkovo a právne absurdná výhovorka, však predchádzajúci vlastníci sa svojich vlastníckych práv vzdali tým, že pozemok dobrovoľne za vzájomne dohodnutú finančnú sumu predali súčasnému vlastníkovi žalobcovi 1/, ktorého vlastnícke právo bolo popreté/porušené práve tým, že neopravil svoju chybu údaju/chybný údaj vo svojom katastrálnom operáte. Zvlášť, keď chybu údaju/chybný údaj vo svojom katastrálnom operáte, priznal nie len žalovaného 1/ orgán verejnej moci, ktorým je Katastrálny úrad v Žiline, vyznačením vo svojom úradnom konaní svoju obmedzujúcu poznámku dňa 8.7.2004 o spochybnení hodnovernosti svojho údaju vo svojom katastrálnom operáte, ale ju priznal aj žalovaný 1/, dňa 26.11.2019 na pojednávaní.

- Bola im v dôsledku toho spôsobená škoda a ujma?: Áno, uviedli ju v ich žalobe a preukázali ju ich žalobou.

- Máme v dôsledku toho právo na náhradu spôsobenej škody a ujmy?: Áno, pričom sudkyňa bola/ je povinná všetky ustanovenia z. č. 514/2003 Z. z. vykladať a aplikovať tak, aby prostredníctvom nich im poskytla súdnu ochranu spravodlivým rozhodnutím a uplatnením ich základného práva na náhradu spôsobenej škody a ujmy, garantovaného čl. 46 ods. 3 Ústavy SR a ich ľudského práva na účinný prostriedok nápravy, v tomto prípade finančnej nápravy, garantované čl. 13 Európskeho dohovoru, ktoré boli vytvorené z vôle občanov na to, aby im reálne v živote pomáhali, preto bolo/je iba technickým detailom či žalovaný 1/ odmietnutie opraviť svoju chybu údaju/chybný údaj vo svojom katastrálnom operáte, ktorý bol/je protiprávny, keďže porušil svoju povinnosť podľa § 59 ods. 1 písm. a/ z. č. 162/1995 Z. z. a základné zásady správneho konania a tým sa stal protiprávnym zásahom, keďže ním protiprávne zasiahol do základného vlastníckeho práva vlastníka pozemku žalobcu 1/, garantovaného čl. 20 ods. 1 Ústavy SR v spojení s čl. 1 dodatkového protokolu č. 1 Európskeho dohovoru, ako to uviedli v ich žalobe, subsumovať ako/pod „nezákonné rozhodnutie“ v zmysle § 5 ods. z. č. 514/2003 Z. z. a/alebo „nesprávny úradný postup“ v zmysle § 9 ods. 1 z. č. 514/2003 Z. z. v podobe „porušenia povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon“ a/alebo „iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb“ a to sa týka aj judikatúry súdov, ktorú sudkyňa musí vykladať a aplikovať v duchu Ústavy Slovenskej republiky a Európskeho dohovoru, preto pokiaľ nejaké ustanovenie z. č. 514/2003 Z. z. alebo samotný z. č. 514/2003 Z. z. bráni v uplatnení ich uvedených základných/ľudských práv, ktorých uplatnenia sa oprávnené domáhajú a ktoré majú prednosť pred ustanoveniami zákonov a zákonmi, bola/je sudkyňa povinná aplikovať iné príslušné kompatibilné ustanovenia, napr. ustanovenia O.z., ktoré uviedli v ich žalobe a/alebo aplikovať výlučne články Ústavy SR a články Európskeho dohovoru, vrátane vytvorenia aj novej príslušnej kompatibilnej judikatúry. Právo ako také až po rozhodovacia činnosť súdov sa vyvíja a preto ak nastane nová situácia ako je táto, v ktorej je nepochybné, že štátom a jeho orgánom verejnej moci bola reálne spôsobená občanom škoda a ujma, ale ktorékoľvek súčasné ustanovenia zákonov až po súčasnú judikatúru bránia im domôcť sa jej náhrady, je správne a ľudskoprávne ho vyvíjať vylepšovaním, čím sa prispôsobí právam a právom chráneným záujmom občanov.

- Možno uplatnenie ich práva na náhradu spôsobenej škody a ujmy spochybníť nepodaním správnej žaloby proti rozhodnutiu č. X-290/2003-AI I zo dňa 8.7.2004?: Nie, lebo nebola podaná kvôli v ňom úmyselne lstivo naformulovanému manipulatívne poučeniu o tom, že spor možno riešiť civilnou žalobou vydržaním, ktorý je sám o sebe prekročením právomoci protiprávny a ktorým žalobcu 1/ ako skromného jednoduchého občana, bez právnych vedomostí a skúseností, oklamal, čo uviedli v ich žalobe. Bolo preto zákonné a ľudskoprávne aplikovať napr. § 6 ods. 4 z. č. 514/2003 Z. z., ktorý nevyžaduje zrušenie nezákonného rozhodnutia. A to v záujme uplatnenia ich základného práva na náhradu spôsobenej škody a ujmy, garantované čl. 46 ods. 3 Ústavy SR a ich ľudského práva na účinný prostriedok nápravy, v tomto prípade finančnej nápravy, garantované čl. 13 Európskeho dohovoru. Pripojil dôkazy v elektronickej podobe: Životopisy.

- Možno uplatnenie ich práva na náhradu spôsobenej škody a ujmy spochybníť rozhodnutiami o vydržaní?: Nie, lebo sudcovia svojimi rozhodnutiami neposudzovali žalovaného 1/, správnosť úradného postupu ako, takého a/alebo nezákonnosť jeho rozhodnutia ako takého. Navyše ich rozhodnutia sú dôsledkom korupcie, ktorú uviedli v ich žalobe, preukázali ich žalobou a ktorú preukazujú aj dôkazmi: Pripája dôkazy v elektronickej podobe: Dôkazy o skorumpovaných sudcoch, prokurátoroch, advokátoch a lekároch. Na základe uvedeného, je splnený dôvod odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. d/ a h/ CSP. Na záver odvolateľ uviedol, že sudkyňa Okresného súdu napadnutým postupom a rozhodnutím v dôsledku uvedených dôvodov, porušila všetky ich práva, ktorých porušenie namietali ich žalobou a zároveň jej postupom v konaní a rozhodnutím o ich žalobe porušila aj všetky ich práva v uvedených odvolacích dôvodov. Je možné, že sa na vnútroštátnej úrovni oprávneného úspechu nedomôže a ktorého sa domôže až na Európskom súde, tak ako v záležitosti zákazu disponovať erotickými/pornografickými časopismi a filmami svojprávnym a dospelým väzneným občanom, na ktorého proti ľudskoprávnosť sa sťažnosťou sťažuje Európskemu súdu, o ktorej Európsky súd rozhodol dňa 7.7.2022 tak, že jej vyhovel, resp. konštatoval porušenie jeho práv. Vzhľadom na isté skutočnosti požiadal o predloženie veci Veľkej komore Európskeho súdu. Pripája dôkazy v elektronickej podobe: Súdne konanie ohľadom zákazu pornografie. Prílohou odvolania bolo DVD s označenými dôkazmi.

3. Žalovaný 3/, ktorý v predmetnom spore koná aj za žalovaného 1/, sa k odvolaniu žalobcu 4/ vyjadril tak, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s napadnutým rozsudkom a žiada žalobu žalobcu 4/ zamietnuť. Dôvodil, že dňa 5.11.2003 bol na Správu katastra Žilina doručený návrh žalobcu A. B. na opravu chyby v katastrálnom operáte, predmetom ktorej mala byť oprava chybného zakresu hranice parciel katastra nehnuteľností č. 31/1, 31/4 a 31/2, 31/3 v katastrálnej mape pre k.ú. C.. Dňa 8.7.2004 vydala

Správa katastra Žilina rozhodnutie č. X -290/2003-AH, ktorým rozhodla o neopravení údajov katastra nehnuteľností. V predmetnom rozhodnutí bolo konštatované, že údaje evidované v katastri nehnuteľností boli v súlade s listinami, ktoré boli doručené a zapísané do operátu k. ú. C. a to RI 439/77 – číslo zmeny 19/77, RI 704/76 – číslo zmeny 24/76, RI 490/80 – číslo zmeny 52/80, kúpna zmluva č. V 4309/96 – číslo zmeny 95/96 a mapy katastra nehnuteľností. Proti uvedenému rozhodnutiu podal žalobca dňa 12.8.2004 odvolanie. Dňa 20.9.2004 vydal Katastrálny úrad v Žiline rozhodnutie sp. zn.: Xo – 33/2004-Ma, ktorým bolo odvolanie žalobcu zamietnuté a zároveň potvrdené rozhodnutie Správy katastra Žilina č. X -290/2003-AH z 8.7.2004. Rozhodnutie Katastrálneho úradu v Žiline sp. zn.: Xo – 33/2004-Ma nadobudlo právoplatnosť dňa 29.9.2004. Z vyššie uvedených rozhodnutí správnych orgánov vyplýva, že chyba nastala vo výkaze výmer geometrického plánu č. 762-343-76 a to zámenou výmer pozemkov - pôvodné parc. č. EN č. 167/1 (terajšie parc. č. C KN č. 31/1 a č. 31/4) a č. 167/2 (C KN č. 31/2 a č. 31/3). Táto chyba bola prenesená do následných právnych prevodov, ktoré boli zapísané na LV č. XXX D. F. XXX. Teda tieto parcely boli prevádzané so správnym priebehom hraníc avšak s chybnou výmerou. Podľa § 59 ods. 1 katastrálneho zákona okresný úrad aj bez návrhu a) opraví údaje katastra, ak sú v rozpore s verejnou listinou alebo s inou listinou, alebo s výsledkami prešetrovania zmien údajov katastra, alebo s výsledkami revízie údajov katastra, /V danom prípade údaje evidované v katastri nehnuteľností boli v súlade s listinami, ktoré boli doručené a zapísané do operátu k. ú. C. a to: RI 439/77 – číslo zmeny 19/77, RI 704/76 – číslo zmeny 24/76, RI 490/80 – číslo zmeny 52/80, kúpna zmluva č. V 4309/96 – číslo zmeny 95/96 a mapy katastra nehnuteľností./, b) v súčinnosti s vlastníkmi a inými oprávnenými osobami opraví v katastrálnej mape chybne zakreslené hranice pozemkov, /V danom prípade neboli ani chybne zakreslené hranice./ c) v súčinnosti so štátnymi orgánmi, obcami, notármi, ako aj s vlastníkmi a inými oprávnenými osobami opraví údaje katastra spôsobené chybami v písaní a počítaní a inými zrejmy nesprávnosťami v písomných vyhotoveniach právnych úkonov, vo verejných listinách a v iných listinách. /Podľa geometrického plánu č. 762-343-76 došlo k reálnemu rozdeleniu parciel č. 166 a č. 167, pričom parcela č. 167 bola rozdelená na dve časti: č. 167/1 o výmere 935 m² a č. 167/2 o výmere 1.189 m². Z prepočtu výmer citovaných parciel podľa nákresu v geometrickom pláne č. 762-343-76 ako aj zo samotného nákresu je však zrejmé, že došlo k zámene výmer týchto parciel, to znamená, že výmera parcely č. 167/1 mala byť 1.189 m² a výmera a výmera parcely č. 167/2 mala byť 935 m². Táto chyba bola prenesená do následných zmlúv o rozdelení a prevode riešených parciel. Inak povedané, riešené parcely (teraz parcela KN č. 31/2 a č. 31/3 ako aj č. 31/1 a č. 31/4) boli prevádzané so správnym priebehom hraníc ale s chybnou výmerou. Rozdiel (resp. „strata“ pozemku) žalobcu ohľadom výmery tak predstavovala 149 m². Avšak v danom prípade, údaje evidované v katastri nehnuteľností boli v súlade s listinami, ktoré boli doručené a zapísané do operátu k. ú. C. a to: RI 439/77 – číslo zmeny 19/77, RI 704/76 – číslo zmeny 24/76, RI 490/80 – číslo zmeny 52/80, kúpna zmluva č. V 4309/96 – číslo zmeny 95/96 a mapy katastra nehnuteľností./ Z tohto dôvodu nebolo možné opraviť údaje katastra nehnuteľností v konaní podľa § 59 katastrálneho zákona. Žalobcom ako aj odvolateľom namietaný nesprávny úradný postup, má spočívať v tom, že príslušný štátny orgán a to Katastrálny úrad v Žiline prostredníctvom svojho rozhodnutia XO- 33/2004-Ma z 20.9.2004 odmietol opraviť chybu v katastrálnom operáte. Treba zdôrazniť, že toto obvinenie žalobcu ako aj odvolateľa smerovalo v skutočnosti voči nezákonnému rozhodnutiu a nie voči nesprávne úradnému postupu, v zmysle § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok). Odvolanie A. B. smerovalo k vydaniu rozhodnutia Katastrálneho úradu v Žiline č. XO- 33/2004-Ma z 20.9.2004, ktorým bolo toto odvolanie A. B. zamietnuté a rozhodnutie Správy katastra Žilina č. X – 290/2003-AH z 8.7.2004 potvrdené. Žalovaný 3/ citoval § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. s tým, že keďže rozhodnutie Katastrálneho úradu v Žiline č. XO- 33/2004-Ma z 20.9.2004 (toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 29.9.2004) nebolo doteraz zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom, súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. V danom prípade žalobca ako aj odvolateľ žaluje nesprávny úradný postup, avšak žalovaný poukazuje na rozsudok NS SR 6 Cdo 115/2010 z 31.5.2010 podľa ktorého: „Ak orgán štátu zisťuje podmienky a predpoklady pre vydanie rozhodnutia a za tým účelom zhromažďuje podklady, dôkazy, hodnotí zistené skutočnosti, tieto právne posudzuje a pod., ide o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu rozhodnutia. Prípadné nesprávnosti či vady pri zisťovaní podkladov a pri ich posudzovaní sa potom prejaví práve v obsahu rozhodnutia, a z hľadiska zodpovednosti štátu môžu byť hodnotené len podľa § 1- 17 zák. č. 58/1969 /t.j. zodpovednosť štátu spôsobenú rozhodnutím/. Za nesprávny úradný postup v zmysle § 18 teda nie je možné považovať pochybenie, nedostatky spočívajúce v tom, že štátny orgán pred svojim rozhodnutím nesprávne vyhodnotil podmienky jeho vydania a že v dôsledku toho je ním vydané rozhodnutie nesprávne...“ „Nesprávnym úradným postupom súvisiacim s rozhodovacou činnosťou je napr. nevydanie či oneskorené vydanie rozhodnutia, prípadne iná nečinnosť štátneho orgánu či iné vady v spôsobe vedenia konania“. V zmysle vyššie uvedeného,

nemôže žalobca ani odvolateľ namietat nesprávny úradný postup z dôvodov uvedených v žalobe. S poukazom § 39 katastrálneho zákona žalovaný 3/ uviedol, že žalovaný si tak chybu nemohol priznať (ako to tvrdí odvolateľ), keďže v zmysle vyššie uvedeného ju ani nemohol spraviť (v opačnom prípade by rozhodol tak, že by chybu opravil). Žalovaný len konštatoval, že „Hodnovernosť údajov o práve k nehnuteľnostiam parc. č. KN.C č. 31/1 (LV č. XXX) a KN-C č.31/2 a č. 31/3 (LV č. XXX) je spochybnená“. Vyššie uvedený zápis poznámky bol výsledkom katastrálneho konania o oprave chyby vykonaného na základe žiadosti žalobcu p. B. zo dňa 5.11.2003. Predmetná poznámka bola zapísaná v súlade s § 39 a § 70 katastrálneho zákona. Úrad opätovne zdôraznil (vzhľadom na námietku odvolateľa vo veci nepodania správnej žaloby), že poučenie predmetného rozhodnutia Katastrálneho úradu v Žiline č. XO- 33/2004-Ma z 20.9.2004 znie nasledovne: Proti tomuto rozhodnutiu sa podľa § 59 ods. 4 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní nemožno odvolať. Toto rozhodnutie možno preskúmať súdom. Žalovaný 3/ citoval § 247 ods. 1 až 3, § 249 ods. 1 a 2, § 250b ods. 1 vtedy planého Občianskeho súdneho poriadku s tým, že keďže takáto žaloba nebola nikdy podaná žalobcami a ani žalobcom 4/ (ktorý okrem iného nebol ani účastníkom konania o oprave chyby v konaní č. XO- 33/2004-Ma z 20.9.2004) a zároveň uplynula aj dvojmesačná lehota na podanie takejto žaloby, súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto správneho orgánu (citoval § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.). Odvolateľ ďalej spochybňuje oprávnenosť vydržania vo vzťahu k uplatnenej škode, k čomu žalovaný 3/ uviedol nasledovné: Vydržanie ako jeden zo spôsobov nadobudnutia vlastníckeho práva predstavuje formu získania vlastníctva k nehnuteľnosti originálnym spôsobom. Ide o nadobudnutie vlastníckeho práva na základe inej skutočnosti ustanovenej zákonom. Neprichádza do úvahy spochybňovanie legálnosti nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním. Žalobca svoj nárok na náhradu škody odôvodňuje porušením vlastníckeho práva aj tým, že súd žalobcovej žalobe o určenie priebehu hranice pozemkov nevyhovel a žalobcu ako vlastníka pozemku v rozlohe 149 m² vyvlastnil v prospech odporcu J. F. podľa rozsudku OS Žilina č.k. 27C/263/2005 zo dňa 20.2.2008 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline č.k. 10Co/182/2008 zo dňa 22.1.2009. Z uvedeného dôvodu žalovaný zastáva naďalej právny názor, že nárok na náhradu škody nemožno uplatňovať s ohľadom na výrok rozsudku, ktorý je záväzný a nemožno ho spochybňovať. Pokiaľ ide o odvolateľom namietanú škodu a ujmu, žalovaný spochybňuje takúto škodu (či už majetkovú alebo nemajetkovú) a to vzhľadom na rozsudok OS Žilina č.k. 27C/263/2005 z 20.2.2008 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline č.k. 10Co/182/2008 z 22.1.2009, v ktorých súd rozhodol o určení priebehu hranice pozemkov a ako predbežnú otázku súd skúmal vydržanie spornej plochy o výmere 149 m², kde jednoznačne vyslovil záver, že riadnym vlastníkom tohto pozemku bola J. F.. Krajský súd v Žiline konštatoval, „že do doby, počas ktorej mala J. F. ako oprávnená držiteľka spornú časť nehnuteľnosti v držbe, je totiž potrebné započítať aj držbu vykonávanú pred 1.1.1992. V preskúmanom prípade, nakoľko odporkyňa nadobudla vlastnícke právo k pozemku až v roku 1996 je potrebné do vydržacej doby započítať aj dobu dobromyseľnej držby právnej predchodkyne odporkyne (t.j. J. F.) I. L., E. M., ktorá nehnuteľnosť nadobudla v roku 1980 zasa od svojej matky G. M.“. V zmysle vyššie uvedeného, je uplatňovanie skutočnej škody neopodstatnené a nepreukázateľné. Keďže v zmysle odvolateľom napadnutého rozsudku súdu je nárok na náhradu škody neopodstatnený, nebolo odvolateľom preukázané ani tvrdenie, že mu vznikla nemajetková ujma a nie je daná ani priama príčinná súvislosť medzi vznikom škody a konaním správneho orgánu, tento nárok na náhradu škody považuje žalovaný 3/ naďalej za nedôvodný.

Vzťah príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím orgánu štátu, resp. orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom a vznikom škody zákon č. 514/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov ani zákon č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov nevysvetľujú. Z rozhodovacej praxe súdov Slovenskej republiky (na ktorú žalovaný niekoľkokrát poukázal) vyplýva, že bez ohľadu na skutkové okolnosti individuálnej právnej veci (t. j. bez ohľadu na to, v čom malo spočívať protiprávne konanie a v čom mala spočívať škoda) nezákonné rozhodnutie orgánu štátu, resp. orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávny úradný postup, prípadne protiprávny úkon musí byť priamou, bezprostrednou a nesprostredkovanou príčinou škody (bez ohľadu na to, či ide o skutočnú škodu alebo ušlý zisk); nestačí, ak je iba sprostredkovanou príčinou škody. Nezákonné rozhodnutie orgánu štátu, resp. orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávny úradný postup môže mať za následok vznik zodpovednosti za škodu podľa zákona č. 58/1969 Zb., resp. zákona č. 514/2003 Z. z. len vo vzťahu k takej škode, ktorá bola priamo a nesprostredkovaně spôsobená práve (iba) týmto rozhodnutím alebo postupom. Zodpovednosť totiž nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite, keďže atribútom príčinnej súvislosti je priamosť pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Že vzťah medzi príčinou a jej následkom musí byť (bezpečne preukázaný a) bezprostredný, už konštatoval dokonca aj Ústavný súd Slovenskej republiky (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 177/08). Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o skutkovú otázku.

(Zhodne s vyššie uvedeným vyložil pojem „príčinná súvislosť“ Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozsudku zo dňa 28.10.2010, sp. zn. 3Cdo 130/2010, ktorý síce nebol vydaný v právnej veci uplatňovania práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, avšak aj z neho je zrejmy ustálený výklad pojmu „príčinná súvislosť“ v rozhodovacej praxi súdov Slovenskej republiky vo veciach uplatňovania nároku na náhradu škody.) V právnej náuke sa uvádza, resp. zdôrazňuje, že je to žalobca, kto musí preukázať v konaní existenciu podmienok zodpovednosti žalovaného za škodu (vrátane existencie príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a škodou), a nie žalovaný musí preukazovať, že za škodu nezodpovedá.

Podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu štátu, resp. orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sú stanovené kumulatívne a v prípade nesplnenia čo i len jednej z nich, nie je daná táto zodpovednosť. Žalovaný zdôraznil, že Slovenská republika je podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky právny štát, pričom k znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty patrí neoddeliteľne princíp právnej istoty, ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva; súčasťou uvedeného princípu je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď, teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.6.2007, sp. zn. I. ÚS 236/06). Vzťah príčiny a následku musí byť priamy, bezprostredný a neprerušovaný aj v prípadoch absolútnej objektívnej zodpovednosti za škodu, aby bola daná príčinná súvislosť medzi určitou právnou skutočnosťou (ako príčinou) a škodou, zdôraznil NS SR už v niekoľkých rozhodnutiach (napr. 3Cdo 32/2007, sp. zn. 1Cdo 129/2008). Z rozhodovacej praxe NS SR (napr. 3Cdo 32/2007, sp. zn. 1Cdo 129/2008) vyplýva, že štát nezodpovedá „automaticky“ za každú ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére určitej fyzickej osoby alebo právnickej osoby po vydaní nezákonného rozhodnutia orgánu štátu alebo po nesprávnom úradnom postupe.

4. V podaní z 9.2.2023 zn. Doplnenie odvolania žalobcu vo 4. rade zo dňa 29.10.2022..., žalobca 4/ v zastúpení advokátom Mgr. Petrom Hargašom, uviedol, že Mgr. Peter Hargaš prevzal právne zastúpenie žalobcu 4/ až dňa 8.1.2023, kedy mu Centrum právnej pomoci oznámilo na jeho žiadosť právoplatnosť rozhodnutia Centra právnej pomoci č. KaZA/21736/2022 zo 14.12.2022 (Dôkaz: - rozhodnutie Centra právnej pomoci č. KaZA/21736/2022 zo dňa 14.12.2022), následne sa objednal dňa 8.1.2023 na nahliadnutie do spisu na Okresnom súde Trnava, pričom dňa 10.1.2023 mu bolo oznámené, že spis bol v daný deň predložený na Krajský súd Trnava, obratom dňa 10.01.2023 požiadaval o sprístupnenie spisu Krajský súd Trnava, pričom reálne mu bolo umožnené Krajským súdom Trnava nahliadnuť do spisu až dňa 26.1.2023, splnomocnenie advokáta sa síce v súdnom konaní nedá obmedziť, ale v zmysle rozhodnutia Centra právnej pomoci č. KaZA/21736/2022 zo dňa 14.12.2022 bol ustanovený na zastupovanie výlučne v odvolacom konaní (výrok rozhodnutia), po ukončení odvolacieho konania bude informovať súd o ukončení právneho zastúpenia. Žalobca 4/ žiada v zmysle § 254 CSP a § 4 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zv. o oslobodenie od súdneho poplatku za podanie odvolania ako aj iných poplatkov, a to s poukazom na rozhodnutie Centra právnej pomoci a skutočnosť, že žalobca 4/ bol pred Centrom právnej pomoci posúdený ako osoba nachádzajúca sa v stave materiálnej núdze. Odvolanie žalobca 4/ podal a uviedol v ňom odvolacie dôvody. V zastúpení právnym zástupcom dopĺňa odvolacie dôvody o nasledovnú právnu argumentáciu, ktorú je možné v rámci odvolacieho konania doplniť kedykoľvek a v akomkoľvek rozsahu. Obmedzenie na doplnenie alebo rozšírenie odvolania sa vzťahu výlučne na označenie odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 3 CSP.

Napriek tomu, že odvolacie dôvody je možné meniť alebo rozšíriť do uplynutia lehoty na podanie odvolania, tak zastáva právny názor, že okrem uvedených odvolacích dôvodov musí odvolací súd vždy skúmať preskúmateľnosť rozhodnutia, aj keď ju odvolateľ vyslovene neuviedol z dôvodu, že ak rozhodnutie nie je preskúmateľné, tak odvolací súd nemôže nahradiť zdôvodnenie, ktoré mal vykonať súd prvej inštancie, pretože inak je porušený princíp dvojstupňového prieskumu podania (žaloby). V prípade, že odvolací súd uvedie, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je síce nezrozumiteľné, ale správne, alebo uvedie iné dôvody na potvrdenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, tak znemožní odvolávajúcej osobe dať preskúmať odôvodnenie, ktoré vyslovil odvolací súd namiesto (alebo v mene) súdu prvej inštancie. Čiže ak sa súd uvedie iné dôvody na potvrdenie rozsudku ako tie, ktoré sú uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku, pričom je právneho názoru, že odôvodnenie je nezrozumiteľné, tak potvrdí, že rozhodnutie je nepreskúmateľné. Je presvedčený, že žalobcovi 4/ bolo upreté právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd tým, že súd prvej inštancie odôvodnil napadnutý rozsudok nedostatočne a v rozpore s vykonanými dôkazmi, čím sa stal nepreskúmateľným. Súd prvej inštancie sa súčasne žiadnym spôsobom nevyporiadal s právnymi

argumentmi uvedenými žalobcom 4/, a to ani tými, ktoré boli vytknuté v rámci skoršieho odvolacieho konania.

Žalobca 4/ napáda konanie na súde prvej inštancie, ktorého výsledkom bol napadnutý rozsudok, najmä z toho dôvodu, že nebola zo strany súdu prvej inštancie riadne zabezpečená jeho účasť na pojednávaní dňa 20.9.2022 a tým prišlo k odňatiu práva na spravodlivé súdne konanie. Bola porušená zásada bezprostrednosti (porušenie čl. 13 ods. 1 CSP) a odňaté právo žalobcu 4/ konať pred súdom a prerokovať vec verejne (porušenie čl. 14 CSP). Žalobca 4/ sa nemohol vyjadriť k stanoviskám žalovaných, ktoré odzneli na pojednávaní (porušenie čl. 9 CSP) a nemohol vysvetliť všetky dôvody, prečo je jeho nárok oprávnený. Žalobcovi 4/ bolo odňaté právo predniesť svoj návrh na súde (porušenie čl. 12 CSP, odňaté právo na prednes podľa § 181 ods. 1 CSP). Žalobca 4/ sa nemohol oboznámiť s predbežným názorom súdu a nemohol reagovať a vyjadriť sa k stanovisku súdu ohľadom sporných a nesporných skutkových tvrdení, ktoré súd prvej inštancie prezentoval na tomto pojednávaní v zmysle § 181 ods. 2 CSP. Žalobcovi 4/ bolo rovnako upreté právo na záverečnú reč podľa § 182 CSP. Žalobca 4/ rovnako nemohol byť účastný dokazovania a vyjadriť sa k jednotlivým dôkazom, ktoré súd vykonal na pojednávaní dňa 26.11.2019 a dňa 20.9.2022 a nemohol navrhnúť dôkazy, ktoré by spochybňovali vykonané dôkazy na pojednávaní. Na čl. 327 sa nachádza predvolanie, ktoré bolo doručované aj žalobcovi 4/. Na tomto predvolaní sa nachádza: „...Vás predvoláva na pojednávanie na deň 20.9.2022 o 12.30 hod.“ a ďalej sa uvádza: „Dostavte sa preto v určený čas na pojednávanie. Ak sa bez ospravedlnenia nedostavíte, môže Vás súd dať predviesť a uložiť Vám, aby ste uhradili trovy predvedenia.“ Súd prvej inštancie síce vo výzve z 10.6.2022 (čl. 328) síce uvádza, že „účasť na pojednávaní nie je nevyhnutná“, avšak tento záver nijako nezodpovedá. Ak účasť žalobcu 4/ na pojednávaní dňa 20.9.2022 nebola potrebná, tak nerozumie tomu, prečo súd vôbec žalobcu 4/ na pojednávanie predvolával. Je v rozpore s rozumným usporiadaním vecí, aby súd na jednej strane žalobcu 4/ na pojednávanie predvolal a na druhej strane tvrdil, že jeho účasť nie je potrebná. Ak takáto účasť nie je potrebná, tak súd musí takýto svoj postoj zdôvodniť. Súd prvej inštancie v žiadnom rozsahu nezodpovedal, prečo účasť žalobcu 4/ nebola na pojednávaní potrebná a z akých úvah súd pri tomto závere, že účasť nie je nevyhnutná, vychádzal. Má za to, že súd prvej inštancie uprel žalobcovi 4/ procesné práva v rámci súdneho konania, čím došlo tak vážnemu zásahu do procesných práv, že je nutné napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Žalobcovi 4/ bolo znemožnené konať pred súdom a odňaté jeho právo na spravodlivé súdne konanie garantované čl. 48 Ústavy SR, najmä porušené právo na prejednanie veci v jeho prítomnosti a právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom.

Opätovne poukázal na to, že súd nesprávne vyhodnotil podanie žalobcov z 10.11.2019, kedy toto podanie vyhodnotil ako zmenu žaloby, čo je nesprávne, pretože žalobcovia žiadali zjavne posúdiť uplatnený nárok aj z pohľadu ustanovení o ochrane osobnosti a zodpovednosti za škodu podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, respektíve ako náhradu nemajetkovej ujmy. Súd sa teda odmietol zaoberať posúdením nároku z pohľadu iných ustanovení ako to v žalobnom návrhu špecifikovali žalobcovia. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok OS Ružomberok sp. zn. 2C/43/2021 z 25.5.2022 a rozsudok KS Žilina sp. zn. 7Co/122/2022 z 28.9.2022, kde sa uvádza, že hoci osobitný zákon môže upravovať špecifickým spôsobom náhradu škody, tak je prípustné, aby nárok bol priznaný aj na základe všeobecných ustanovení o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy (napr. bod 13 rozsudku KS Žilina). Čiže, ak by tu aj nevznikol žalobcovi nárok podľa zákona č. 514/2003 Z.z., tak je nutné posúdiť nárok aj podľa všeobecných ustanovení O.z. o náhrade škody alebo o náhrade nemajetkovej ujmy. Súd prvej inštancie sa však týmto vôbec nezaoberal. Súd teda nesprávne vyhodnotil, že žalobca 4/ nie je aktívne vecne legitímny na podanie žaloby, pretože podanie je potrebné posudzovať podľa obsahu a žalobca nie je povinný vec právne kvalifikovať. Právnu kvalifikáciu vždy robí súd bez ohľadu na právny názor žalobcu, ktorý nie je záväzný. Vzhľadom na to, že súd vec právne posudzuje, tak je nutné konštatovať, že súd sa vôbec nezaoberal právnou kvalifikáciou veci z pohľadu náhrady škody podľa všeobecných ustanovení o náhrade škody podľa O.z. alebo ustanovení o nároku na nemajetkovú ujmu, na základe čoho môže konštatovať, že súd vec právne neposúdil a teda tu existuje dôvod na zrušenie rozsudku pre nedostatočné právne posúdenie veci. V prípade, že odvolací súd odmietne zrušiť rozsudok z tohto dôvodu, tak žiada, aby sám odvolací súd urobil právne posúdenie uplatneného nároku z pohľadu všeobecných ustanovení o zodpovednosti za škody podľa O.z. alebo podľa ustanovení o náhrade nemajetkovej ujmy a posúdil, či žalobcovi nevznikol nárok práve z týchto titulov. Žalobca 4/ nežiadal zmeniť žalobu, stále žiada rovnakú sumu na základe rovnakých skutkových tvrdení, avšak žiadal a žiada svoj prípad posúdiť nie len podľa zákona č. 513/2003 Z.z., ale aj podľa O.z. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že štát urobil chybu a teda tu vznikol nárok na náhradu škody minimálne podľa O.z. V tejto súvislosti dal do pozornosti uznesenie NS SR zo dňa 22.9.2010 sp. zn. 5 Cdo 196/2009, ktorým bolo

ustálené, že súd pozná právo (zásada iura novit curia) a teda súd sa nemôže odmietnuť zaoberať inou argumentáciou, ktorá stojí na rovnakých skutkových základoch.

Súd prvej inštancie sa meritom veci ani nezaoberal, pretože žalobu zamietol výlučne z dôvodu ním tvrdeného záveru, že žalobca 4/ nemá aktívnu vecnú legitímáciu, a to napriek tomu, že sa ho osobne dotýkalo konanie štátnych orgánov s ohľadom na skutočnosť, že nehnuteľnosti riadne užíval ako člen spoločnej domácnosti a bol oprávnený s nimi nakladať v postavení blízkej osoby, ktorá bola vlastníkom týchto nehnuteľností. Žalobca 4/ má za to, že je aktívne vecne legitimovaný, pretože nehnuteľnosti, ktoré žalobca 4/ riadne užíval a boli súčasťou spoločnej domácnosti sa nesprávnym rozhodnutím štátnych orgánov zmenšili a znížila sa kvalita jeho bývania, čím sa zasiahlo do jeho práva na harmonický rodinný život a čoho dôsledkom je trauma vyvolaná neoprávneným zásahom štátu do jeho duševnej integrity. Ak teda nie z iného dôvodu, tak potom minimálne na základe takejto traumy, t. j. neoprávneným zásahom do vlastníctva jeho rodiny, mu vzniká nárok na náhradu škody tak ako si ju uplatnil v rámci žaloby (nárok na náhradu nemajetkovej ujmy). Uvedený dopad nespravodlivého rozhodnutia štátnych orgánov na žalobcu 4/ je opísaný aj v žalobe, konkrétne na č.l. 11, druhý odsek. Súd prvej inštancie nebol oprávnený žalobu zamietnuť z dôvodu, že žalobca 4/ nie je vlastníkom alebo nebol účastníkom správnych konaní, pretože žalobca 4/ svoj nárok odvádza od faktu, že bolo zasiahnuté do jeho duševného rozpoloženia a prišlo k zásahu do jeho vnútorného prežívania situácia na základe nespravodlivého postupu štátnych orgánov. Súd prvej inštancie teda neposúdil uplatnený nárok žalobcu 4/ z pohľadu vnútorného prežívania a tým vzniku nároku na odškodné za duševné rozpoloženie, ktorému musel v tejto súvislosti čeliť. Žalobca 4/ ujmu svojej rodiny pociťuje ako vlastnú a teda je oprávnený sa domáhať nároku na náhradu škody, respektíve nároku na náhradu nemajetkovej ujmy ohľadom nehnuteľnosti, ktorá je vo vlastníctve jeho rodiny. Súd sa odmietol zaoberať uplatneným nárokom a vec zamietol z dôvodov, ktoré ani neboli predmetom žaloby žalobcu 4/. Súd sa nezaoberal ani jeho námietkami vznesenými v odvolaní z 12.2.2020, čiže sa nevysporiadal so všetkými právnymi argumentami, ktoré žalobca 4/ v konaní vzniesol, čím neboli naplnené predpoklady pre zamietnutie žaloby.

Žalobca 4/ sa rovnako odvoláva voči výroku o priznaní plnej náhrady trov súdneho konania žalovaným 1/ až 3/, pretože je názoru, že nie je spravodlivé priznať trovy súdneho konania štátu, ktorý je oslobodený od súdnych poplatkov a disponuje nevyčerpatelnými zdrojmi v podobe daní. V prípade súdnych sporov so štátom je tu značná nerovnováha v práve strany sporu na rovnosť účastníka pred súdom, ktorá by mala byť kompenzovaná právom slabšej strany na oslobodenie od povinnosti nahradiť trovy súdneho konania štátu ako druhej strany v súdnom konaní. S poukazom na znenie § 15 ods. 2 zákona č. 327/2005 Z.z. a rozhodnutie Centra právnej pomoci č. KaZA/21736/2022 zo 14.12.2022 bez ohľadu na výsledok v odvolacom konaní žiada priznať osobitne plnú náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní k rukám právneho zástupcu žalobcu 4/. Na základe uvedeného má za to, že sú tu dôvody, pre ktoré žiada zrušenie rozsudku a vrátiť vec na ďalšie prejednanie, respektíve sú tu dôvody na zmenu rozsudku a priznanie uplatneného nároku žalobcovi 4/ v celom rozsahu. Súčasne žiada priznať plnú náhradu trov súdneho konania na súde prvej inštancie a v odvolacom konaní.

5. Žalovaný 3/, ktorý v predmetnom spore koná aj za žalovaného 1/, sa k doplneniu odvolania vyjadril tak, že zotrváva na svojom vyjadrení k odvolaniu, k doplnenému odvolaniu žalobcu (bod 3) ohľadom nedostatku aktívnej legitímácie opätovne uviedol, že žalobca žalobu smeruje voči nezákonnému rozhodnutiu a nie voči nesprávnemu úradnému postupu, pričom nárok na náhradu škody sa od začiatku odvíja od vydania rozhodnutia Katastrálneho úradu v Žiline č. XO- 33/2004-Ma z 20.9.2004 (ktorým bolo odvolanie A. B. zamietnuté a rozhodnutie Správy katastra Žilina č. X – 290/2003-AH zo dňa 8.7.2004 potvrdené). S poukazom na § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Úrad zdôraznil, že žalobca 4/ nebol nikdy účastníkom konania o oprave chyby v konaní č. XO- 33/2004-Ma z 20.9.2004 a teda nebol ani aktívne legitimovaný na podanie žaloby. S poukazom na § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. uviedol, že keďže rozhodnutie Katastrálneho úradu v Žiline č. XO- 33/2004-Ma z 20.9.2004 (toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 29.9.2004) nebolo doteraz zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom, súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. V danom prípade žalobca síce žaluje nesprávny úradný postup, avšak žalovaný poukazuje na rozsudok NS SR 6 Cdo 115/2010 z 31.5.2010 podľa ktorého: „Ak orgán štátu zisťuje podmienky a predpoklady pre vydanie rozhodnutia a za tým účelom zhromažďuje podklady, dôkazy, hodnotí zistené skutočnosti, tieto právne posudzuje a pod., ide o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu rozhodnutia. Prípadné nesprávnosti či vady pri zisťovaní podkladov a pri ich posudzovaní sa potom prejaví práve v obsahu rozhodnutia, a z hľadiska zodpovednosti štátu môžu byť hodnotené len podľa § 1- 17 zák. č. 58/1969 /t.j. zodpovednosť štátu spôsobenú rozhodnutím/. Za nesprávny úradný postup v zmysle § 18 teda nie je možné považovať pochybenie, nedostatky spočívajúce v tom, že štátny orgán pred

svojím rozhodnutím nesprávne vyhodnotil podmienky jeho vydania a že v dôsledku toho je ním vydané rozhodnutie nesprávne...“ „Nesprávnym úradným postupom súvisiacim s rozhodovacou činnosťou je napr. nevydanie či oneskorené vydanie rozhodnutia, prípadne iná nečinnosť štátneho orgánu či iné vady v spôsobe vedenia konania“. V zmysle vyššie uvedeného, nemôže žalobca namietat' nesprávny úradný postup z dôvodov uvedených v žalobe.

6. Žalobca 4/ k vyjadreniu žalovaného 3/ uviedol, že z jeho vyjadrenia vyplýva, že toto vyjadrenie je postavené výlučne na argumente, že nie je možné v tomto súdnom konaní posudzovať nesprávny úradný postup s odvolaním sa na judikatúru, ktorá údajne definuje, čo je nesprávny úradný postup, a na argumente, že údajne nie je možné posudzovať pochybenie štátnych orgánov z dôvodu, že nebolo zrušené rozhodnutie, ktoré je výsledkom nesprávneho úradného postupu. S uvedenými argumentami sa nie je možné stotožniť, pretože ak tu existuje objektívny stav, kedy bolo nesprávnym úradným postupom zasiahnuté do práv žalobcu, tak je nevyhnutné za takýto nezákonný zásah zaviazat' orgán, ktorý objektíve poškodil žalobcu 4/ a za takýto zásah adekvátne odškodniť žalobcu 4/. Pokiaľ nie je možné priznať náhradu škody podľa zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, tak tu existuje možnosť priznať takúto náhradu na základe všeobecných ustanovení občianskeho zákonníka, ktorý priznáva poškodenej strane nárok na náhradu škody za porušenie právnej normy, t. j. za konanie v rozpore so zákonom. Má za to, že v konaní na súde prvej inštancie bolo zistené práve takéto porušenie a ak takéto porušenie nebolo zistené, tak je to výsledkom nedostatočného dokazovania a posúdenia veci, čo je dôvod na zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie a jeho vrátenie na ďalšie konanie alebo jeho zmenu a priznanie žalovaného nároku žalobcovi 4/ v celom rozsahu. Podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy SR má každý právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom, t. j. nie je možné žalobu zamietnuť iba z dôvodu, že žalobca 4/ nepostupoval v zmysle osobitného zákona, ktorý nemusí pokrývať práve nárok, ktorý si uplatnil žalobca 4/. Má za to, že pri dôslednom skúmaní celého nároku žalobcu 4/ je nutné dospieť k záveru, že žalobca 4/ má minimálne nárok na náhradu škody podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, respektíve podľa občianskeho zákonníka. To, že rozhodnutie Katastrálneho úradu v Žiline č. XO- 33/2004-Ma z 20.9.2004 nebolo doposiaľ zrušené prisudzuje nesprávnemu procesnému postupu pred súdom prvej inštancie, ktorý, ako uviedol v predošlom odvolaní (proti prvému rozsudku, ktorý bol zrušený), nepostúpil vec na príslušný správny súd, ktorým mal rozhodnúť o tom, či rozhodnutie je alebo nie je zákonné. Má za to, že tento nesprávny procesný postup je vážnym zásahom do práva žalobcu 4/ na spravodlivé súdne konanie a je nevyhnutné v tomto smere vykonať nápravu takým spôsobom, že rozhodnutie súdu prvej inštancie bude zrušené a vec bude vrátená na ďalšie súdne konanie za účelom predloženia veci príslušnému správemu súdu. K tomuto poukázal na bod 23. až 32. odvolania žalobcu 4/ z 12.2.2020, t. j. na právnu argumentáciu, ktorá doposiaľ nebola súdom prvej inštancie a ani odvolacím súdom vyriešená a posúdená.

V podaní doručenom odvolaciemu súdu 7.6.2023 advokát Mgr. Peter Hargaš, Košická 56, 821 08 Bratislava, IČO: 42258413, oznámil súdu, že ukončil právne zastúpenie žalobcu 4/.

7. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení CSP, účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej len „O.s.p.“), keďže podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a podľa ods. 2 vety prvej rovnakého ustanovenia právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bol rozsudok vydaný (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/ a h/ a ods. 2 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), ktoré ale nezistil, súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je vecne správny a je dôvodné ho potvrdiť.

Odvolací súd nemal (napriek opačnému názoru odvolateľa) dôvod nesúhlasit' s argumentáciou použitou súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia (tak ako táto - rozumej

argumentácia - vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku). U dôvodov predostretých súdom prvej inštancie dostatočne jasne a i objektívne presvedčivo by tak zásadne postačovalo i len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť ust. § 387 ods. 2 CSP), odvolací súd však aj v tejto konkrétnej veci musí urobiť zadosť tiež povinnosti vyporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 veľa druhá CSP) a preto, ale aj pre celkovú úplnosť nad rámec už uvedeného súdom prvej inštancie dopĺňa (§ 387 ods. 2 CSP in fine) nasledovné:

8. Predmetom konania na súde prvej inštancie už bol iba nárok žalobcu 4/, ktorý sa domáhal uloženia žalovaným 1/ až 3/ povinnosti zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobcovi 4/ z titulu nemajetkovej ujmy sumu 3.000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 1.9.2015 do zaplatenia a nahradiť trovy konania.

Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý žalobu žalobcu 4/ zamietol, žalovanému 2/ voči žalobcovi 4/ priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu a žalovaným 1/ až 3/ voči žalobcovi 4/ náhradu trov konania nepriznal.

Odvolací súd iba z dôvodu prehľadnosti postupu súdu a rozhodnutia predmetného sporu v záhlaví tohto rozsudku odvolacieho súdu uvádza aj žalobcov 1/ až 3/, hoci vo vzťahu žalobcov 1/ až 3/ a žalovaných 1/ až 3/ už bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu v Trnave z 26.11.2019 č. k. 26C/86/2015-236 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 21.12.2021 č. k. 10Co/64/2020-304 (viď nižšie).

9. Rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 21.12.2021 č. k. 10Co/64/2020-304 odvolací súd I. napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie (rozsudok Okresného súdu Trnava z 26.11.2019 č. k. 26C/86/2015-236) v časti o zamietnutí žaloby žalobcu 4/ voči žalovaným 1/ až 3/ a v časti o náhrade trov konania vo vzťahu žalobcu 4/ a žalovaných 1/ až 3/ zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie; II. v zostávajúcej časti o zamietnutí žaloby žalobcov 1/ až 3/ voči žalovaným 1/ až 3/ a v časti o náhrade trov konania vo vzťahu žalobcov 1/ až 3/ a žalovaných 1/ až 3/ napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil; III. žalovaným 1/ až 3/ priznal voči žalobcom 1/ až 3/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Súd prvej inštancie následne spolu s doručením rozsudku odvolacieho súdu vyzval žalobcu 4/ prostredníctvom jeho právneho zástupcu, aby súdu do 30 dní oznámil či na podanej žalobe trvá, alebo túto berie späť a navrhuje konanie zastaviť, právny zástupca Mgr. Peter Hargaš výzvu prevzal 15.2.2022 a v rovnaký deň oznámil súdu, že ukončil právne zastupovanie žalobcu 4/ z dôvodu, že na základe rozhodnutia CPP bol ustanovený iba na zastupovanie v odvolacom konaní. Súd prvej inštancie výzvou zo 16.2.2022 č.k. 26C/86/2015-323 vyzval priamo žalobcu 4/, aby v lehote 30 dní oznámil, či trvá na podanej žalobe, alebo túto berie späť a navrhuje konanie zastaviť, výzvu žalobca 4/ prevzal 23.2.2022, na túto však nereagoval. Súd prvej inštancie urgenciou z 13.4.2022 č. k. (21)26C/86/2015-325 urgovoval žalobcu 4/ o zaslanie oznámenia, či na svojej žalobe trvá, alebo túto berie späť a navrhuje konanie zastaviť, a to s poukazom na právny názor vyslovený Krajským súdom v Trnave v rozsudku 10Co/64/2020-304 z 21.12.2021, podľa ktorého je žaloba nedôvodná, túto urgenciu žalobca 4/ prevzal 21.4.2022, nereagoval na ňu. Dňa 16.6.2022 súd prvej inštancie doručil žalobcovi 4/ do ÚVTOS Leopoldov predvolanie na pojednávanie dňa 20.9.2022 spolu s výzvou súdu prvej inštancie z 10.6.2022 č. k. (21)26C/86/2015-328, aby sa žalobca 4/ v lehote 15 dní písomne vyjadril, či sa chce zúčastniť pojednávania na súde s tým, že v prípade, že sa v uvedenej lehote nevyjadrí, súd bude mať za to, že sa žalobca 4/ pojednávania zúčastniť nechce a o eskortu nežiada (§ 157 CSP), zároveň súd žalobcu 4/ poučil, že jeho účasť na pojednávaní nie je nevyhnutná, preto v prípade, ak sa bude chcieť zúčastniť pojednávania na súde, bude povinný uhradiť zvýšené trovy na svoje stráženie a dopravu vynaložené ústavom (§ 92 ods. 1 písm. b/ zákona č. 475/2005 Z.z. o výkone trestu odňatia slobody) t. j. náklady eskorty bude hradiť sám. Žalobca 4/ sa od prevzatia výzvy (16.6.2022) až do dňa pojednávania (20.9.2022) k výzve nevyjadril. Súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 20.9.2022 konštatoval neprítomnosť žalobcu 4/, ktorý mal predvolanie na pojednávanie riadne vykázané, na pojednávanie sa nedostavil, neúčasť na pojednávaní neospravedlnil a o zabezpečenie eskorty na výzvu súdu nepožiadaval (tiež nebol prítomný žalovaný 2/, ktorý neúčasť na pojednávaní ospravedlnil a súhlasil s pojednávaním v jeho neprítomnosti), súd v zmysle § 180 CSP pojednával v neprítomnosti žalobcu 4/ a žalovaného 2/, vec prejednal a po vyhlásení dokazovania za ukončené vo veci rozhodol napadnutým (v poradí druhým) rozsudkom.

Podľa § 100 ods. 2 CSP predvolanie na jednotlivé procesné úkony súdu sa uskutočňuje spravidla písomne, prípadne telefonicky alebo inými vhodnými prostriedkami. Ak bola osoba predvolaná inak ako písomne, vykoná sa o tom záznam v súdnom spise.

Podľa § 47 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špecializovaný trestný súd a vojenské sudy, osoby vo výkone trestu odňatia slobody alebo vo väzbe sa predvolávajú prostredníctvom ústavu na výkon trestu odňatia slobody alebo ústavu na výkon väzby so žiadosťou o ich predvedenie. Ak je predvolaná osoba vo väzbe v inej veci, treba k žiadosti pripojiť písomný súhlas príslušného prokurátora alebo predsedu senátu s predvedením.

Pod porušením práva na spravodlivý súdny proces treba rozumieť taký procesný postup súdu, ktorým súd zasiahol do ústavou, resp. Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, garantovaných práv odvolateľa, v dôsledku čoho bolo odvolateľovi znemožnené domáhať sa práva na súdnu ochranu prostriedkami, ktoré mu zákon priznáva.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý sa môže zákonom ustanoveným postupom domáhať svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti, a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že výklad a používanie jednotlivých ustanovení CSP musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov/strán na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúcu povinnosť súdu o veci konať. Ak osoba (fyzická alebo právnická) splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí umožniť stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú (viď nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. augusta 2001 sp. zn. II. ÚS 14/2001 a z 13. novembra 2002 sp. zn. II. ÚS 132/02).

Podľa judikátu R 70/2003: „Aj účastník konania, ktorý je vo výkone trestu, má právo byť riadne predvolaný na súdne pojednávanie, právo na dostatočnú prípravu na pojednávanie, právo predniesť alebo doplniť svoje návrhy, zhrnúť ich a vyjadriť sa k dokazovaniu aj k právnej stránke veci. Podľa § 19 ods. 2 prvej vety vyhlášky č. 66/1992 Zb. o Spravovacom poriadku pre okresné a krajské sudy v znení neskorších predpisov súd takéhoto účastníka konania predvoláva na pojednávanie prostredníctvom nápravnovúchovného ústavu alebo väznice so žiadosťou o predvedenie, prípadne v záujme zabezpečenia ochrany jeho práv môže súd takého účastníka vypočuť priamo v nápravnovúchovnom ústave.“

Osoby vo výkone trestu odňatia slobody alebo vo väzbe sa predvolávajú prostredníctvom ústavu na výkon trestu odňatia slobody alebo ústavu na výkon väzby, a to spolu so žiadosťou o ich predvedenie, ak je nevyhnutné vykonať ich výsluch alebo ak v postavení nezastúpenej strany trvajú na svojej účasti na úkone súdu.

Žalobca 4/ aj tentokrát v odvolaní (rovnako ako v odvolaní proti v poradí prvému rozsudku súdu prvej inštancie) namietal, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom, nezabezpečením eskorty a účasti žalobcu 4/ na pojednávaní, znemožnil jemu ako strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva (zúčastniť sa pojednávania a uplatniť počas neho ďalšie procesné práva) v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Uviedol, že na ostatnú výzvu súdu prvej inštancie nereagoval z dôvodu, že je nemajetný (bol oslobodený od platenia súdnych poplatkov), nemal peniaze na zaplatenie trov jeho predvedenia a nemá právnu povinnosť platiť za uplatnenie uvedeného procesného práva, lebo bolo povinnosťou sudkyne ho z vlastnej iniciatívy predviesť prostredníctvom ÚVTOS podľa § 47 ods. 2 z. č. 543/2005 Z.z., čo sa nestalo, preto porušila jeho uvedené procesné právo a tým porušila jeho základné právo na súdnu ochranu, garantované čl. 46 ods. 1 a ods. 4 Ústavy SR, porušila jeho základné právo na verejné prerokovanie v jeho prítomnosti a právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom na pojednávaní, garantované čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a porušila jeho ľudské právo na spravodlivé súdne konanie a rozhodnutie, garantované čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru, navyše porušila aj jeho základné právo na rovnosť strán v súdnom konaní, lebo je v dôsledku jeho nemajetnosti negatívne diskriminovaný/znevýhodnený oproti žalovanému 1/, ktorý vo výsledku svojej majetnosti ho uplatniť mohol a aj uplatnil. (v podrobnostiach viď 2. bod tohto rozsudku odvolacieho súdu).

V doplnení odvolania rozviedol právnu argumentáciu tak, že bola porušená zásada bezprostrednosti (porušenie čl. 13 ods. 1 CSP) a odňaté právo žalobcu 4/ konať pred súdom a prerokovať vec verejne (porušenie čl. 14 CSP). Žalobca 4/ sa nemohol vyjadriť k stanoviskám žalovaných, ktoré odzneli na pojednávaní (porušenie čl. 9 CSP) a nemohol vysvetliť všetky dôvody, prečo je jeho nárok oprávnený. Žalobcovi 4/ bolo odňaté právo predniesť svoj návrh na súde (porušenie čl. 12 CSP, odňaté právo na

prednes podľa § 181 ods. 1 CSP). Žalobca 4/ sa nemohol oboznámiť s predbežným názorom súdu a nemohol reagovať a vyjadriť sa k stanovisku súdu ohľadom sporných a nesporných skutkových tvrdení, ktoré súd prvej inštancie prezentoval na tomto pojednávaní v zmysle § 181 ods. 2 CSP. Žalobcovi 4/ bolo rovnako upreté právo na záverečnú reč podľa § 182 CSP. Žalobca 4/ rovnako nemohol byť účastný dokazovania a vyjadriť sa k jednotlivým dôkazom, ktoré súd vykonal na pojednávaní dňa 26.11.2019 a dňa 20.9.2022 a nemohol navrhnúť dôkazy, ktoré by spochybňovali vykonané dôkazy na pojednávaní. Na čl. 327 sa nachádza predvolanie, ktoré bolo doručované aj žalobcovi 4/. Na tomto predvolaní sa nachádza: „...Vás predvoláva na pojednávanie na deň 20.9.2022 o 12.30 hod.“ a ďalej sa uvádza: „Dostavte sa preto v určený čas na pojednávanie. Ak sa bez ospravedlnenia nedostavíte, môže Vás súd dať predviesť a uložiť Vám, aby ste uhradili trovy predvedenia.“ Súd prvej inštancie síce vo výzve z 10.6.2022 (č.l. 328) síce uvádza, že „účasť na pojednávaní nie je nevyhnutná“, avšak tento záver nijako nezodôvodňuje. Ak účasť žalobcu 4/ na pojednávaní dňa 20.9.2022 nebola potrebná, tak nerozumie tomu, prečo súd vôbec žalobcu 4/ na pojednávanie predvolával. Je v rozpore s rozumným usporiadaním vecí, aby súd na jednej strane žalobcu 4/ na pojednávanie predvolal a na druhej strane tvrdil, že jeho účasť nie je potrebná. Ak takáto účasť nie je potrebná, tak súd musí takýto svoj postoj zdôvodniť. Súd prvej inštancie v žiadnom rozsahu nezodôvodnil, prečo účasť žalobcu 4/ nebola na pojednávaní potrebná a z akých úvah súd pri tomto závere, že účasť nie je nevyhnutná, vychádzal.

Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku dôvodil, že dňa 9.6.2022 vytýčil termín pojednávania na deň 20.9.2022 o 12:30 hod. a zároveň vyzval žalobcu 4/, aby sa v lehote 15 dní písomne vyjadril, či sa chce zúčastniť pojednávania na súde. V prípade, že sa v lehote nevyjadrí, súd bude mať za to, že sa pojednávania zúčastniť nechce a o eskortu nežiada (§ 157 CSP). Súd ho zároveň poučil, že jeho účasť na pojednávaní nie je nevyhnutná, preto v prípade, ak sa bude chcieť zúčastniť pojednávania na súde, bude povinný uhradiť zvýšené trovy na svoje stráženie a dopravu vynaložené ústavom (§ 92 ods. 1 písm. b/ zákona č. 475/2005 Z.z. o výkone trestu odňatia slobody), t. j. náklady eskorty bude hradíť sám. Žalobca 4/ na výzvu súdu nereagoval a odpoveď súdu nezaslal, preto súd eskortu žalobcu 4/ na pojednávanie nezabezpečil. Súd vykonal dokazovanie, pojednával v zmysle § 180 CSP v neprítomnosti žalovaného 2/, ktorý svoju neúčasť ospravedlnil a súhlasil s pojednávaním v jeho neprítomnosti a zároveň súd pojednával v neprítomnosti žalobcu 4/, ktorý na výzvu súdu, či sa chce zúčastniť pojednávania na súde neodpovedal (bol upozornený, že v prípade, že sa v lehote nevyjadrí, súd bude mať za to, že sa pojednávania zúčastniť nechce a o eskortu nežiada), svoju neúčasť neospravedlnil ani nepožiadaval o odročenie pojednávania.

Odvolací súd je toho názoru, že námietka odvolateľa tentokrát nebola dôvodná. Z hľadiska rešpektovania práv strany vôbec nie je rozhodujúcou okolnosť reálneho (faktického) využitia týchto práv, ale len to, či jej bola poskytnutá (zo strany súdu) príležitosť tieto (práva) využiť. Právom strany súdneho konania je totiž tiež byť či ostať v konaní nečinným (hoc aj so všetkými z toho plynúcimi potenciálnymi dôsledkami), takéto právo voľby (medzi aktívnym uplatňovaním či hájením práv na jednej a pasivitou na druhej strane) je však vylúčené, ak o možnosti realizácie takéhoto práva voľby strana preukázateľne nezískala vedomosť. V predmetnej veci súd prvej inštancie opakovane žalobcu 4/ žiadal o zaslanie oznámenia, či na svojej žalobe trvá, alebo túto berie späť a navrhuje konanie zastaviť, a to s poukazom na právny názor vyslovený Krajským súdom v Trnave v rozsudku 10Co/64/2020-304 z 21.12.2021, podľa ktorého je žaloba nedôvodná, žalobca 4/ na výzvy nereagoval, následne súd prvej inštancie spolu s predvolaním na pojednávanie žalobcovi 4/ doručil výzvu aby sa v lehote 15 dní písomne vyjadril, či sa chce zúčastniť pojednávania na súde s tým, že v prípade ak sa v uvedenej lehote nevyjadrí, súd bude mať za to, že sa žalobca 4/ pojednávania zúčastniť nechce a o eskortu nežiada (§ 157 CSP), zároveň ho poučil, že jeho účasť na pojednávaní nie je nevyhnutná (keď v jeho predchádzajúcich výzvach súd prvej inštancie poukázal na právny názor vyslovený Krajským súdom v Trnave v rozsudku 10Co/64/2020-304 z 21.12.2021, podľa ktorého je žaloba nedôvodná), preto v prípade, ak sa bude chcieť zúčastniť pojednávania na súde, bude povinný uhradiť zvýšené trovy na svoje stráženie a dopravu vynaložené ústavom t. j. náklady eskorty bude hradíť sám, žalobca 4/ na výzvu súdu (doručenú mu v dostatočnom časovom predstihu, viď vyššie) nereagoval, preto súd prvej inštancie správne vychádzal z toho, že žalobca 4/ sa pojednávania zúčastniť nechce a o eskortu nežiada. Žalobca 4/ žiadnym spôsobom nedal najavo (po doručení mu ostatnej výzvy s poučením), že trvá na svojom výsluchu na pojednávaní alebo v ústave, žiada eskortu, alebo že nesúhlasí s prejednaním vecí v jeho neprítomnosti, súd mu doručil predvolanie na pojednávanie nie za účelom vykonania dokazovania jeho výsluchom (keďže mu výslovne oznámil, že jeho účasť na pojednávaní nie je nevyhnutná), ale za účelom realizácie práva strany konania (v tom čase právne nezastúpenej) na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie ani podľa názoru odvolacieho súdu nevytláčil žalobcu 4/ z realizácie jeho ústavných a procesných práv, žalobca 4/ mal dostatočný časový priestor a možnosť oznámiť súdu, že sa chce zúčastniť pojednávania na súde, trvá na

svojom výsluchu a žiada o eskortu, zo strany súdu prvej inštancie mu bola poskytnutá možnosť zúčastniť sa pojednávania aj byť vypočutý, ktorú možnosť žalobca 4/ na základe vlastného rozhodnutia nevyužil. Ustanovenie § 47 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špecializovaný trestný súd a vojenské sudy, upravuje spôsob predvolávania osôb vo výkone trestu odňatia slobody alebo vo väzbe, avšak iba pre prípad ak je nevyhnutné vykonať ich výsluch alebo ak v postavení nezastúpenej strany trvajú na svojej účasti na úkone súdu, čo nebol daný prípad, nakoľko súd prvej inštancie nepovažoval účasť žalobcu 4/ na pojednávaní za nevyhnutú a žalobca 4/ (ako už bolo vyššie uvedené) žiadnym spôsobom nedal najavo (po doručení mu ostatnej výzvy súdu s poučením), že trvá na svojom výsluchu (a účasti) na pojednávaní alebo v ústave, žiada eskortu alebo že nesúhlasí s prejednaním a rozhodnutím veci v jeho neprítomnosti, nebolo preto možné sa stotožniť s jeho názorom, že bolo povinnosťou sudkyne ho z vlastnej iniciatívy predviesť prostredníctvom ÚVTOS podľa § 47 ods. 2 z. č. 543/2005 Z.z., ani s jeho názorom, že nemá povinnosť platiť za eskortu/predvedenie na pojednávanie, nakoľko podľa § 92 ods. 1 písm. b/ zákona č. 475/2005 Z.z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov, odsúdený je povinný uhradiť zvýšené trovy na svoje stráženie a dopravu vynaložené ústavom, ak trval na predvedení pred orgán činný v trestnom konaní alebo súd ako účastník konania alebo bol na tento účel prechodne premiestnený do iného ústavu, hoci bol poučený, že jeho účasť na úkone alebo pojednávaní nie je nevyhnutná. Ust. § 93 ods. 1 uvedeného zákona však uvádza prípady kedy môže Ústav a generálne riaditeľstvo trvale upustiť od vymáhania zavinených a zvýšených trov spojených s výkonom trestu a ust. § 93 ods. 10 uvedeného zákona, že zavinené trovy výkonu trestu, zvýšené trovy výkonu trestu a sumy určené na náhradu škody na majetku štátu v správe ústavu alebo generálneho riaditeľstva môže riaditeľ ústavu na písomnú žiadosť odsúdeného odpustiť, ak to vyžaduje záujem na resocializácii odsúdeného alebo jej dovŕšení. Ako už bolo uvedené žalobca 4/ žiadnym spôsobom nedal najavo (po doručení mu ostatnej výzvy súdu prvej inštancie /aby sa žalobca 4/ v lehote 15 dní písomne vyjadril, či sa chce zúčastniť pojednávania na súde s tým, že v prípade, že sa v uvedenej lehote nevyjadrí, súd bude mať za to, že sa žalobca 4/ pojednávania zúčastniť nechce a o eskortu nežiada (§ 157 CSP)), že trvá na svojom výsluchu (a účasti) na pojednávaní alebo v ústave, žiada eskortu alebo že nesúhlasí s prejednaním veci v jeho neprítomnosti, preto nemožno hovoriť ani o jeho prípadnom znevýhodnení oproti žalovanému 1/.

10. Ďalej odvolateľ namietal, že sudkyňa svojim rozhodnutím ich žalobu zamietla v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia ne/existencie ich aktívnej vecnej legitímácie. Má za to, že sú skutkovo a právne irelevantné, lebo sa nimi súdnou mocou legitimizuje v skutočnosti to, že štát prostredníctvom svojich orgánov verejnej moci a ich proti právnymi zásahmi v podobe rozhodnutí a/alebo úradnými postupmi, môže aj v takýchto situáciách spôsobiť akúkoľvek škodu a ujmu, ktorýmkoľvek občanom, ktorí neboli/nie sú vlastníkami pozemkov aj napriek tomu, že na nich bývali a žili ako v tom čase aj oni žalobcovia 2/ až 4/, ktorí neboli/nie sú účastníkmi úradných konaní, čo sú spravidla blízki príbuzní účastníkov úradných konaní, napr. ich manželky a deti, ktorými boli v tom čase aj žalobcovia 2/ až 4/, ktorí nenamietali/nenamietajú, že by mali byť účastníkmi úradných konaní, ako to v tom čase nenamietali oni žalobcovia 2/ až 4/ a ktorí tomu rozhodnutiu a/alebo úradnému postupu ani nerozumeli/nerozumejú, ako v tom čase aj oni žalobcovia 2/ až 4/ a ktorí aj napriek uvedeným skutočnostiam kvôli nim trpeli, ako v tom čase trpeli aj oni žalobcovia 2/ až 4/, čo po mnohých rokoch uviedli v ich žalobe. Sudkyňa uvedeným nesprávnym právnym posúdením, preto hrubo porušila ich zákonné právo na náhradu spôsobenej škody a ujmy, garantované §5 ods. 2, §6 ods. 4 a §9 ods. 4 z.č. 514/2003 Z. z. (pričom niektoré tieto ustanovenia ani nevyžadujú byť účastníkom úradného konania), porušila ich základné právo na náhradu škody a ujmy, garantované čl. 46 ods. 3 Ústavy SR a porušila ich ľudské právo na účinný prostriedok nápravy, v tomto prípade finančnej nápravy, garantované čl. 13 Európskeho dohovoru a zároveň sudkyňa rozhodnutím o zamietnutí ich žaloby, hrubo porušila ich základné právo na súdnu ochranu, garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a porušila ich ľudské právo na spravodlivé súdne rozhodnutie, garantované čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru, lebo uvedená legitimizácia na základe ňou uvedených okolností, nie je, lebo nemôže byť považovaná v zmysle uvedených ušľachtilých základných prameňov civilizovaného spôsobu života, za súdnu ochranu spravodlivým súdnym rozhodnutím. Má za to, že sudkyňa konštatovala neexistenciu ich aktívnej legitímácie z dôvodu, aby bolo jednoduchšie aspoň ako tak odôvodniť zamietnutie ich žaloby, lebo ak by ju uznala, tak by nevedela zamietnutie ich žaloby nijako racionálne a logicky skutkovo a právne odôvodniť.

Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že sa zaoberal aktívnou legitímáciou žalobcu 4/. Z výpisu z LV č. XXX pre k.ú. C. vyplýva, že žalobca 4/ nie je vlastníkom pozemkov parc. č. 31/2 - záhrady o výmere 748 m² a parc. č. 31/3 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 441 m². V konaní bolo nesporné, že žalobca 4/ nebol účastníkom konania vedeného pred Katastrálnym

úradom v Žiline sp. zn. XO-33/2004-Ma, výsledkom ktorého bolo rozhodnutie č. XO-33/2004-Ma z 20.9.2004 a nebol ani účastníkom konania vedeného pred Správou katastra Žilina, výsledkom ktorého bolo rozhodnutie č. X-290/2003-AH z 8.7.2004 a zároveň ani nenamietal, že by účastníkom týchto konaní mal byť, prípadne že by mu uvedené rozhodnutia mali byť doručené. Podľa § 5 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní. Vzhľadom na to, že žalobca 4/ nebol účastníkom namietaného konania o odstránenie chýb v katastrálnom operáte, v ktorom konaní bolo vydané Katastrálnym úradom v Žiline rozhodnutie č. XO-33/2004-Ma z 20.9.2004 a nie je ani vlastníkom predmetných nehnuteľností, súd žalobu žalobcu 4/ z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácia zamietol.

Odvolačný súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s uvedeným záverom súdu prvej inštancie, námietky odvolateľa v tomto smere považuje za nedôvodné, pokiaľ odvolateľ poukazuje na § 5 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého právo na náhradu škody má i ten, s kým nebolo konané ako s účastníkom konania, aj keď s ním, ako s účastníkom konania, konané malo byť, odvolačný súd v zhode so súdom prvej inštancie uvádza, že odvolateľ netvrdí, že mal byť účastníkom daných konaní, ani že by mu mali byť rozhodnutia z nich doručené, poukazuje iba na príbuzenský pomer k účastníkom uvedených konaní a bývanie a žitie na pozemkoch, ktoré neboli pre rozhodnutie veci relevantné, keďže zákon č. 514/2003 Z.z. vymedzuje jednoznačne, kto má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci (§ 5 ods. 1 a 2).

11. Odvolateľ bol názoru, že sudkyňa spôsobila v konaní inú vadu, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie o zamietnutí ich žaloby a zároveň svojim rozhodnutím ich žalobu zamietla v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia predpokladov zodpovednosti žalovaného 1/, podľa ďalších ustanovení z. č. 514/2003 Z. z., ktorými sa nezaoberala na základe uvedenej okolnosti v rozsudku v bode č. 57. Má za to, že bolo povinnosťou sudkyne sa ňou zaoberať, lebo sa jednalo de facto a de iure o námietku, ktorá bola/je jadrom ich žaloby a ktorou namietali žalovaným 1/, spôsobený protiprávny zásah. Bolo jej povinnosťou ju buď uznať, vo výsledku toho ich žalobe vyhovieť, alebo ju neuznať a v dôsledku toho ich žalobu zamietnuť, avšak jej neuznanie náležite skutkovo a právne relevantne odôvodniť. Nestalo sa tak, čím samo o sebe porušila ich základné právo na súdnu ochranu, garantované čl. 46 ods. 1 a ods. 4 Ústavy SR a porušila ich ľudské právo na spravodlivé súdne rozhodnutie, garantované čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru. Žalovaný 1/, odmietnutím opraviť svoju chybu údaju/chybný údaj vo svojom katastrálnom operáte, spôsobil im žalobcom škodu a ujmu, ktorú uviedli v ich žalobe a ktorú preukázali ich žalobou.

Súd prvej inštancie v 57. bode odôvodnenia jeho, v poradí druhého, rozsudku uviedol, že nakoľko žalobu zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu 4/ a nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaných 2/ a 3/, súd sa z dôvodu hospodárnosti ďalej nezaoberal predpokladmi zodpovednosti štátu za škodu podľa ďalších ustanovení zák. č. 514/2003 Z.z.

Odvolačný súd k tejto námietke uvádza, že preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (na strane žalobcu) alebo pasívnej (na strane žalovaného), je imanentnou súčasťou súdneho konania (viď napr. rozsudok NS SR sp. zn. 2 Cdo 205/2009). Pred preskúmaním uplatňovaného nároku je vždy súd povinný zistiť, či subjekty, ktoré vystupujú ako strany konania, sú skutočne účastníkmi hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého žalobca odvodzuje svoje subjektívne práva. Aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho sporu. Súdnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo strán sporu nenamietla. Vecnú legitímáciu má zásadne ten, kto je účastníkom právneho vzťahu alebo práva, o ktoré v konaní ide. Na to, aby sa niekto stal stranou konania, netreba, aby bol účastníkom hmotno-právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide, stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom), alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či on aj žalovaný sú skutočne účastníkmi hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého žalobca vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa žalobca subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotnoprávneho vzťahu, resp. subjektívne vníma žalovaného ako účastníka určitého hmotnoprávneho vzťahu, ale vždy iba to, či žalobca a žalovaný účastníkmi daného hmotnoprávneho vzťahu objektívne sú, alebo nie sú. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie

ide vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (žalovaný), v skutočnosti objektívne nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (porov. rozsudok NS SR sp. zn. 3 Cdo 192/2004).

Na základe uvedeného je odvolací súd názoru, že súd prvej inštancie postupoval správne ak ešte pred preskúmaním uplatňovaného práva zisťoval, či subjekty, ktoré vystupujú ako strany konania, sú skutočne účastníkmi hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého žalobca odvodzuje svoje subjektívne práva a nakoľko dospel k správne záveru o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu 4/ a nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaných 2/ a 3/, potom sa správne z dôvodu hospodárnosti konania už ďalej nezaoberal predpokladmi zodpovednosti štátu za škodu podľa ďalších ustanovení zák. č. 514/2003 Z.z., ktorý postup odvolací súd považuje za správny a námietku odvolateľa za nedôvodnú. Preto sa už ďalej rovnako z dôvodu hospodárnosti ani nezaoberal analýzou odvolateľa v odvolaní, týkajúcou sa predpokladov zodpovednosti žalovaného 1/ podľa ďalších ustanovení z. č. 514/2003 Z. z.

12. V doplnení odvolania žalobca 4/ v zastúpení právnym zástupcom uviedol, že dopĺňa odvolacie dôvody o právnu argumentáciu. Napriek tomu, že odvolacie dôvody je možné meniť alebo rozšíriť do uplynutia lehoty na podanie odvolania, tak zastáva právny názor, že okrem uvedených odvolacích dôvodov musí odvolací súd vždy skúmať preskúmateľnosť rozhodnutia, aj keď ju odvolateľ vyslovene neuviedol z dôvodu, že ak rozhodnutie nie je preskúmateľné, tak odvolací súd nemôže nahradiť zdôvodnenie, ktoré mal vykonať súd prvej inštancie, pretože inak je porušený princíp dvojstupňového prieskumu podania (žaloby). Je presvedčený, že žalobcovi 4/ bolo upreté právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd tým, že súd prvej inštancie odôvodnil napadnutý rozsudok nedostatočne a v rozpore s vykonanými dôkazmi, čím sa stal nepreskúmateľným. Súd prvej inštancie sa súčasne žiadnym spôsobom nevysporiadal s právnymi argumentmi uvedenými žalobcom 4/, a to ani tými, ktoré boli vytknuté v rámci skoršieho odvolacieho konania.

K otázke preskúmateľnosti napadnutého rozsudku sa odvolací súd vyjadrí neskôr, poukazuje však na skutočnosť, že tvrdenie žalobcu v predchádzajúcej vete je všeobecné, odvolateľ nekonkretizoval s ktorými konkrétnymi právnymi argumentami sa súd prvej inštancie nevyporiadal.

V ďalšej časti doplnenia odvolania žalobca 4/ uvádza, že vo vzťahu k druhému bodu svojho odvolania opätovne poukazuje na to, že súd nesprávne vyhodnotil podanie žalobcov z 10.11.2019, kedy toto podanie vyhodnotil ako zmenu žaloby, čo je nesprávne, pretože žalobcovia žiadali zjavne posúdiť uplatnený nárok aj z pohľadu ustanovení o ochrane osobnosti a zodpovednosti za škodu podľa ustanovení O.z., respektíve ako náhradu nemajetkovej ujmy. Súd sa teda odmietol zaoberať posúdením nároku z pohľadu iných ustanovení ako to v žalobnom návrhu špecifikovali žalobcovia. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok OS Ružomberok sp. zn. 2C/43/2021 z 25.5.2022 a rozsudok KS Žilina sp. zn. 7Co/122/2022 z 28.9.2022, kde sa uvádza, že hoci osobitný zákon môže upravovať špecifickým spôsobom náhradu škody, tak je prípustné, aby nárok bol priznaný aj na základe všeobecných ustanovení o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy (napr. bod 13 rozsudku KS Žilina). Čiže, ak by tu aj nevznikol žalobcovi nárok podľa zákona č. 514/2003 Z.z., tak je nutné posúdiť nárok aj podľa všeobecných ustanovení O.z. o náhrade škody alebo o náhrade nemajetkovej ujmy. Súd prvej inštancie sa však týmto vôbec nezaoberal. Súd teda nesprávne vyhodnotil, že žalobca 4/ nie je aktívne vecne legitímny na podanie žaloby, pretože podanie je potrebné posudzovať podľa obsahu a žalobca nie je povinný vec právne kvalifikovať. Právnu kvalifikáciu vždy robí súd bez ohľadu na právny názor žalobcu, ktorý nie je záväzný. Vzhľadom na to, že súd vec právne posudzuje, tak je nutné konštatovať, že súd sa vôbec nezaoberal právnou kvalifikáciou veci z pohľadu náhrady škody podľa všeobecných ustanovení o náhrade škody podľa O.z. alebo ustanovení o nároku na nemajetkovú ujmu, na základe čoho môže konštatovať, že súd vec právne neposúdil a teda tu existuje dôvod na zrušenie rozsudku pre nedostatočné právne posúdenie veci. V prípade, že odvolací súd odmietne zrušiť rozsudok z tohto dôvodu, tak žiada, aby sám odvolací súd urobil právne posúdenie uplatneného nároku z pohľadu všeobecných ustanovení o zodpovednosti za škody podľa O.z. alebo podľa ustanovení o náhrade nemajetkovej ujmy a posúdil, či žalobcovi nevznikol nárok práve z týchto titulov. Žalobca 4/ nežiadal zmeniť žalobu, stále žiada rovnakú sumu na základe rovnakých skutkových tvrdení, avšak žiadal a žiada svoj prípad posúdiť nielen podľa zákona č. 513/2003 Z.z., ale aj podľa O.z. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že štát urobil chybu a teda tu vznikol nárok na náhradu škody minimálne podľa O.z. V tejto súvislosti dal do pozornosti uznesenie NS SR zo dňa 22.9.2010 sp. zn. 5 Cdo 196/2009, ktorým bolo ustálené, že súd pozná právo (zásada iura novit curia) a teda súd sa nemôže odmietnuť zaoberať inou argumentáciou, ktorá stojí na rovnakých skutkových základoch.

Vo vzťahu k týmto námietkam odvolací súd uvádza, že ich nie je možné považovať za rozvinutie právnej argumentácie z odvolania, nakoľko v druhom bode odvolania žalobca 4/ namietal, že sudkyňa nesprávnym právnym posúdením hrubo porušila ich zákonné právo na náhradu spôsobenej škody a ujmy, garantované § 5 ods. 2, § 6 ods. 4 a § 9 ods. 4 z.č. 514/2003 Z. z. a vôbec odvolateľ v odvolaní nenamietal, že sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal právnou kvalifikáciou veci z pohľadu náhrady škody podľa všeobecných ustanovení o náhrade škody podľa O.z. alebo ustanovení o nároku na nemajetkovú ujmu, v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 3Obdo/25/2016, sp. zn. 3Obdo/22/2016, podľa ktorého „Na skutočnosti, ktoré žalovaný doložil súdu až po uplynutí lehoty na podanie odvolania, nebol odvolací súd oprávnený prihliadať a zároveň nemal povinnosť vo svojom rozhodnutí uvádzať dôvod, pre ktorý na tieto skutočnosti nie je možné prihliadať.“ Nedôvodnou by i tak však bola námietka, že súd prvej inštancie sa týmto vôbec nezaoberal. Odvolací súd poukazuje na 10., 11. a 13. bod (v strede na str. 12) a na 18. bod (str. 17 a 18) napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, súd prvej inštancie sa zaoberal touto otázkou, uviedol právny názor odvolacieho súdu na danú otázku z jeho ostatného rozhodnutia, ktorým právnym názorom bol súd prvej inštancie viazaný.

Odvolací súd zotráva na svojich právnych záveroch z jeho predchádzajúceho rozhodnutia v predmetnom spore (rozsudku Krajského súdu v Trnave z 21.12.2021 č. k. 10Co/64/2020-304), v ktorom uviedol, že žalobcovia v podaní z 10.11.2019, doručenom súdu prvej inštancie dňa 13.11.2019 zn. Doplnenie žaloby uviedli, že žalobu dopĺňajú tak, že ju podávajú aj ako žalobu na ochranu osobnosti z rovnakých skutkových dôvodov s nárokom náhrady spôsobenej škody a ujmy v rovnakej výške podľa § 11, § 13 s poukazom na § 16, § 21, § 415, § 420 a § 424 O.z. Ďalej uviedli, že doplnenie pomôže uplatniť ich ústavné právo garantované v čl. 46 ods. 3 ústavy SR, ak by na žalované protiprávne konanie žalovaných nebolo zákonné podľa súdu aplikovať niektorú z dvoch v úvode uvedených definícií (§ 9 ods. 1 ZoZŠ) t. j. nesprávny úradný postup alebo iný nezákonný zásah, keďže žaloba na ochranu osobnosti je univerzálne použiteľná. Z tohto dôvodu navrhli zmenu – doplnenie pripustiť. Súd prvej inštancie uznesením vyhlásením do zápisnice na pojednávaní dňa 26.11.2019 (ktorého sa priamo alebo v zastúpení zúčastnili žalobcovia 1/ až 3/ a žalovaný 1/ až 3/) rozhodol tak, že nepripúšťa zmenu žaloby urobenú podaním žalobcov 1/ až 4/ z 10.11.2019, doručenú súdu dňa 13.11.2019. Dôvodil, že s poukazom na § 143 ods. 1 CSP výsledky doterajšieho konania nemohli byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe a pokračoval v konaní o pôvodnej žalobe. Odvolatelia namietali, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil ich podanie z 10.11.2019 ako zmenu žaloby, pretože žiadali zjavne posúdiť uplatnený nárok aj z pohľadu ustanovení o ochrane osobnosti a zodpovednosti za škodu podľa ustanovení O.z., čím sa súd odmietol zaoberať posúdením nároku z pohľadu iných ustanovení ako to v žalobnom návrhu špecifikovali žalobcovia. V tejto súvislosti dali do pozornosti uznesenie NS SR z 22.9.2010 sp. zn. 5 Cdo 196/2009, ktorým bolo ustálené, že súd pozná právo (zásada iura novit curia) a teda súd sa nemôže odmietnuť zaoberať inou argumentáciou, ktorá stojí na rovnakých skutkových základoch. Žalobcovia nežiadali zmeniť žalobu, stále žiadali rovnakú sumu na základe rovnakých skutkových tvrdení, avšak žiadali ich prípad posúdiť nielen podľa ZoZŠ, ale aj podľa O.z.. Súd sa však odmietol zaoberať posúdením uvedeného uplatneného nároku v zmysle ustanovení uvedených v podaní žalobcov z 10.11.2019, čo potvrdil uznesením na pojednávaní dňa 26.11.2019, ktoré žalobcovi 4/ ani len nebolo zdôvodnené, keďže sa pojednávania nemohol zúčastniť z dôvodu nezabezpečenia eskorty. Súd sa teda odmietol zaoberať vecou v zmysle judikatúry NS SR, čím prišlo k arbitrárnosti rozhodnutia a nepreskúmateľnosti jeho záverov.

Odvolací súd uviedol, že z Uznesenia NS SR sp. zn. 5 Cdo 196/2009 z 22.9.2010 vyplýva, že občianske súdne konanie je ovládané zásadou iura novit curia (práva pozná súd). Účastníci konania nie sú povinní uplatnený nárok, ani obranu proti nemu, právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia veci je vecou súdu. Musia ale uviesť rozhodné skutočnosti, ktoré umožnia súdu, aby uplatnený nárok alebo obranu proti nemu právne kvalifikoval. Súd tak skúma, či tvrdené skutočnosti možno podriať pod hypotézu niektorej právnej normy tak, aby z dispozície tejto právnej normy bolo možné vyvodiť plnenie, prípadne určiť, či tu žalobcom požadovaný právny vzťah alebo právo je alebo nie je alebo potvrdiť také skutočnosti, ktoré bránia tomu, aby bolo žalobe vyhovené. Ak účastník uvedie rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje ním tvrdný nárok alebo obranu proti nemu, ale s týmito skutočnosťami spája nesprávne právne následky, nie je súd viazaný právnym názorom účastníka a je povinný posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený a súdom zistený skutkový stav dopadajú. Ak teda súd rozhoduje o peňažnom plnení, ktoré vychádza zo skutkových tvrdení, ktoré umožňujú posúdiť nárok po právnej stránke aj podľa iných noriem, ako je žalobcom navrhované, resp. výsledky vykonaného dokazovania umožňujú podriať uplatnený nárok pod iné hmotnoprávne ustanovenie, než akého sa žalobca dovoľáva, je povinnosťou súdu uplatnený nárok takto posúdiť bez ohľadu na to, či v žalobe

právny dôvod požadovaného plnenia je alebo nie je uvedený, alebo je uvedený nesprávne. Nemožno preto uprieť súdu, aby v spojení so skutkovými zisteniami urobil sám odlišné, právu zodpovedajúce hodnotenie žalobou uplatneného plnenia.

Je teda vecou súdu (ako za účinnosti O.s.p., tak aj aktuálne za účinnosti CSP), aby tvrdený skutkový stav podradil pod hmotnoprávnu normu, ktorá tomuto skutkovému stavu zodpovedá. Prekročením návrhu a porušením dispozičného princípu by však bolo priznanie plnenia na základe iného skutkového stavu, ako toho, ktorý tvrdil žalobca v žalobe a ktorý bol predmetom dokazovania v súdnom konaní.

V predmetnej veci skutkové tvrdenia tak ako boli uvádzané žalobcami v žalobe a v priebehu prvoinštančného konania smerovali jednoznačne k uplatňovaniu žalobcami náhrady škody a nemajetkovej ujmy (v sumách uvedených v petite žaloby aj s príslušenstvom) podľa ZoZŠ z titulu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, ktorého sa mal dopustiť Katastrálny úrad v Žiline prostredníctvom svojho rozhodnutia č. XO-33/2004-Ma z 20.9.2004, ktorým odmietol opraviť chybu v katastrálnom operáte, keď zamietol odvolanie žalobcu 1/ a potvrdil rozhodnutie Správy katastra Žilina č. X-290/2003-AH z 8.7.2004, ktorým nevyhovel návrhu žalobcu 1/ a neopravil údaje katastra nehnuteľnosti.

Súd prvej inštancie správne posúdil vec podľa ust. ZoZŠ, ktoré dopadali na tvrdený a súdom zistený skutkový stav.

Podľa uznesenia Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 416/2012-15 zo 16.8.2012: Krajský súd v podstatnej časti odôvodnenia svojho rozsudku okrem iného uviedol: „Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom súdu prvého stupňa v tom, že navrhovateľ sa v danej veci nemôže dovolávať v súvislosti s pochybeniami štátnych orgánov pri výkone ich pôsobnosti ako orgánov verejnej moci náhrady škody podľa ust. § 420 ods. 1 Obč. zák., pretože táto všeobecná zodpovednosť (lex generalis) je v týchto prípadoch vo vzťahu k štátu vylúčená práve osobitnou úpravou (lex specialis) zákona č. 514/2003 Z. z.. To znamená, že v prípade škody vzniknutej pri výkone verejnej moci t. j. pri rozhodovaní a úradnom postupe orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických a právnických osôb, je potrebné pre posúdenie zodpovednosti za škodu prednostne aplikovať zákon č. 514/2003 Z. z., ktorý v týchto prípadoch zakladá zodpovednosť štátu, ale len v tých prípadoch, pokiaľ pri výkone verejnej moci došlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia alebo k nesprávnemu úradnému postupu orgánov verejnej moci. Zodpovednosť štátu /štátneho orgánu za škodu podľa § 420 ods. 1 Obč. zák. preto nemožno na tieto prípady aplikovať, táto prichádza do úvahy len v tých prípadoch, ak došlo k inému porušeniu právnej (zákonnej či zmluvnej) povinnosti štátnym orgánom, mimo uplatňovania jeho pôsobnosti pri výkone verejnej moci.“ Ústavný súd považuje citovanú argumentáciu krajského súdu za logickú, ústavne udržateľnú a akceptovateľnú, zohľadňujúcu podstatu a zmysel zákona zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

Na základe uvedeného bol (pri predchádzajúcom rozhodovaní) a je (pri terajšom rozhodovaní) odvolací súd názoru, že žalobcovia (t. č. už len žalobca 4/) sa nemôžu dovolávať v súvislosti s pochybeniami štátnych orgánov pri výkone ich pôsobnosti ako orgánov verejnej moci nemajetkovej ujmy a náhrady škody podľa ustanovení O.z., pretože táto všeobecná zodpovednosť (lex generalis) je v týchto prípadoch vo vzťahu k štátu vylúčená práve osobitnou úpravou (lex specialis) zákona č. 514/2003 Z.z.. To znamená, že v prípade škody a nemajetkovej ujmy vzniknutej pri výkone verejnej moci t. j. pri rozhodovaní a úradnom postupe orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických a právnických osôb, je potrebné pre posúdenie zodpovednosti za škodu prednostne aplikovať zákon č. 514/2003 Z. z., ktorý v týchto prípadoch zakladá zodpovednosť štátu, ale len v tých prípadoch, pokiaľ pri výkone verejnej moci došlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia alebo k nesprávnemu úradnému postupu orgánov verejnej moci. Nedôvodnou tak bola námietka, že súd prvej inštancie sa odmietol zaoberať vecou v zmysle judikatúry NS SR, čím prišlo k arbitrárnosti rozhodnutia a nepreskúmateľnosti jeho záverov. Taktiež nedôvodnou bola námietka žalobcu, že v prípade ak nebolo možné aplikovať ZoZŠ, tak súd mal priznať nárok minimálne na základe všeobecnej zodpovednosti za škodu podľa O.z. resp. na základe práv garantovaných Ústavou SR.

Žalobca 4/ v doplnení odvolania uviedol námietku, že sa súd prvej inštancie meritom veci ani nezaoberal, pretože žalobu zamietol výlučne z dôvodu ním tvrdeného záveru, že žalobca 4/ nemá aktívnu vecnú legitímáciu, a to napriek tomu, že sa ho osobne dotýkalo konanie štátnych orgánov s ohľadom na skutočnosť, že nehnuteľnosti riadne užíval ako člen spoločnej domácnosti a bol oprávnený s nimi nakladať v postavení blízkej osoby, ktorá bola vlastníkom týchto nehnuteľností. Žalobca 4/ má za to, že je aktívne vecne legitimovaný, pretože nehnuteľnosti, ktoré žalobca 4/ riadne užíval a boli súčasťou spoločnej domácnosti sa nesprávnym rozhodnutím štátnych orgánov zmenšili a znížila sa kvalita jeho bývania, čím sa zasiahlo do jeho práva na harmonický rodinný život a čoho dôsledkom je trauma vyvolaná neoprávneným zásahom štátu do jeho duševnej integrity. Ak teda nie z iného dôvodu, tak

potom minimálne na základe takejto traumy, t. j. neoprávneným zásahom do vlastníctva jeho rodiny, mu vzniká nárok na náhradu škody tak ako si ju uplatnil v rámci žaloby (nárok na náhradu nemajetkovej ujmy). Uvedený dopad nespravodlivého rozhodnutia štátnych orgánov na žalobcu 4/ je opísaný aj v žalobe, konkrétne na čl. 11, druhý odsek. Súd prvej inštancie nebol oprávnený žalobu zamietnuť z dôvodu, že žalobca 4/ nie je vlastníkom alebo nebol účastníkom správnych konaní, pretože žalobca 4/ svoj nárok odvádza od faktu, že bolo zasiahnuté do jeho duševného rozpoloženia a prišlo k zásahu do jeho vnútorného prežívania situácia na základe nespravodlivého postupu štátnych orgánov. Súd prvej inštancie teda neposúdil uplatnený nárok žalobcu 4/ z pohľadu vnútorného prežívania a tým vznikú nároku na odškodné za duševné rozpoloženie, ktorému musel v tejto súvislosti čeliť. Žalobca 4/ ujmu svojej rodiny pociťuje ako vlastnú a teda je oprávnený sa domáhať nároku na náhradu škody, respektíve nároku na náhradu nemajetkovej ujmy ohľadom nehnuteľnosti, ktorá je vo vlastníctve jeho rodiny. Súd sa odmietol zaoberať uplatneným nárokom a vec zamietol z dôvodov, ktoré ani neboli predmetom žaloby žalobcu 4/.

K tejto námietke odvolací súd uvádza, že nie je dôvodná z dôvodov už uvedených pri predchádzajúcej námietke, teda najmä, že v predmetnej veci skutkové tvrdenia tak ako boli uvádzané žalobcami v žalobe a v priebehu prvoinštančného konania smerovali jednoznačne k uplatňovaniu žalobcami náhrady škody a nemajetkovej ujmy (v sumách uvedených v petite žaloby aj s príslušenstvom) podľa ZoZŠ z titulu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, ktorého sa mal dopustiť Katastrálny úrad v Žiline prostredníctvom svojho rozhodnutia č. XO-33/2004-Ma z 20.9.2004, ktorým odmietol opraviť chybu v katastrálnom operáte, keď zamietol odvolanie žalobcu 1/ a potvrdil rozhodnutie Správy katastra Žilina č. X-290/2003-AH z 8.7.2004, ktorým nevyhovelo návrhu žalobcu 1/ a neopravil údaje katastra nehnuteľnosti. Súd prvej inštancie správne posúdil vec podľa ust. zákona č. 514/2003 Z.z., ktoré dopadali na tvrdý a súdom zistený skutkový stav. Žalobca 4/ sa nemôže dovolávať v súvislosti s pochybeniami štátnych orgánov pri výkone ich pôsobnosti ako orgánov verejnej moci nemajetkovej ujmy a náhrady škody podľa ustanovení O.z., pretože táto všeobecná zodpovednosť (lex generalis) je v týchto prípadoch vo vzťahu k štátu vylúčená práve osobitnou úpravou (lex specialis) zákona č. 514/2003 Z.z..

V odvolaní žalobca 4/ neuviedol žiadne konkrétne odvolacie dôvody spochybňujúce rozhodnutie o trovách konania, avšak ide o závislý výrok od rozhodnutia vo veci samej. V doplnení odvolania žalobca 4/ uviedol, že sa rovnako odvoláva voči výroku o priznaní plnej náhrady trov súdneho konania žalovaným 1/ až 3/, pretože je názoru, že nie je spravodlivé priznať trovy súdneho konania štátu, ktorý je oslobodený od súdnych poplatkov a disponuje nevyčerpatelnými zdrojmi v podobe daní. V prípade súdnych sporov so štátom je tu značná nerovnováha v práve strany sporu na rovnosť účastníka pred súdom, ktorá by mala byť kompenzovaná právom slabšej strany na oslobodenie od povinnosti nahradiť trovy súdneho konania štátu ako druhej strany v súdnom konaní. S poukazom na znenie § 15 ods. 2 zákona č. 327/2005 Z.z. a rozhodnutie Centra právnej pomoci č. KaZA/21736/2022 zo 14.12.2022 bez ohľadu na výsledok v odvolacom konaní žiada priznať osobitne plnú náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní k rukám právneho zástupcu žalobcu 4/.

Túto námietku odvolací súd považoval za čiastočne zmätočnú a čiastočne nedôvodnú, nakoľko žalovanému 1/ a 3/ náhrada trov konania nebola priznaná, bola priznaná proti žalobcovi 4/ len žalovanému 2/, a to v plnom rozsahu, žalovaný 2/ nie je štát a nedisponuje nevyčerpatelnými zdrojmi v podobe daní. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, ktorý rozhodnutie o trovách konania právne odôvodnil ust. čl. 4, čl. 17, § 251, § 255 ods. 1, § 257, § 262 ods. 1 a 2 CSP, a vecne dôvodil, že o náhrade trov konania žalovaného 2/ rozhodol podľa pomeru úspechu a žalovanému 2/, ktorý mal úspech v plnom rozsahu, keďže súd žalobu žalobcu 4/ zamietol, priznal voči žalobcovi 4/ nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu a zistení, že žalovaný 2/ si trovy konania vyčíslil vo výške 5,10 eur za cestu na pojednávanie prostriedkom verejnej hromadnej dopravy a po zohľadnení všetkých okolností súd nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle ust. § 257 CSP, pre ktoré je možné žalovanému 2/ náhradu trov konania výnimočne nepriznať. Za tieto dôvody nemožno považovať ani skutočnosti namietané žalobcom 4/ v odvolaní, t. j. že protistranou je štát, ktorý je oslobodený od súdnych poplatkov, ktorý disponuje nevyčerpatelnými zdrojmi v podobe daní, ďalej že v prípade súdnych sporov so štátom je tu značná nerovnováha v práve strany sporu na rovnosť účastníka pred súdom, ktorá by mala byť kompenzovaná právom slabšej strany na oslobodenie od povinnosti nahradiť trovy súdneho konania štátu ako druhej strany v súdnom konaní. K tvrdeniu žalobcu 4/, že protistranou je štát, súd uviedol, že toto je pravdou len čo sa týka žalovaného 1/, ostatní dvaja žalovaní sú štátne orgány, ktorých za stranu sporu označili žalobcovia napriek tomu, že priamo zo zákona vyplýva, že štátne orgány nie sú v tomto konaní pasívne vecne legitimované. Skutočnosť, že štát je oslobodený od súdnych poplatkov je v danom prípade

irelevantná rovnako ako aj tvrdenie o disponovaní štátu s nevyčerpatelnými zdrojmi v podobe daní. K tvrdeniu žalobcu 4/ o jeho postavení ako slabšej strany sporu súd uviedol, že CSP v druhej hlave v ust. § 290 až § 323 taxatívne vymenúva a upravuje spory s ochranou slabšej strany, pričom spory podľa zák. č. 514/2003 Z.z. tu upravené nie sú, preto ani za použitia aplikácie základných zásad nie je možné tento výpočet rozširovať, nakoľko ak by mal zákonodarca jednoznačne za to, že spor občana voči štátu podľa zák. č. 514/2003 Z.z. je sporom s ochranou slabšej strany, tak by tieto spory do druhej hlavy CSP zaradil. Ani v prípade slabšej strany sporu však toto jej postavenie nie je samé o sebe dôvodom pre nepriznanie náhrady trov konania protistrane. Navyiac súd štátu, teda žalovanému 1/, náhradu trov konania nepriznal. Účelom tohto moderačného práva je zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania v prípadoch neprimeraného postihu náhradou trov konania voči zodpovednému subjektu. Čo sa týka majetkových, sociálnych a osobných pomerov strán sporu súd vzal do úvahy, že žalobca 4/ sa nachádza vo výkone trestu odňatia slobody, avšak vzhľadom na výšku trov konania uplatnených žalovaným 2/, t. j. 5, 10 eur, sa priznanie ich náhrady nejavilo súdu ako neprimeraná tvrdosť. Po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolací súd konštatuje, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 CSP, preto nebola dôvodná odvolacia námietka o jeho nespreskúmateľnosti. Súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozhodnutia, pre svoje skutkové zistenia vzal do úvahy skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaných dôkazov, prednesov strán, listinných dôkazov, žiadne podstatné skutočnosti, ktoré boli v tomto konaní vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli za konania najavo neopomenul. Odvolací súd nezistil, že by prvoinštančný súd porušil zásady vyplývajúce z ust. § 191 CSP v súvislosti s hodnotením dôkazov, jasne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, pričom svoje skutkové zistenia správne subsumoval pod aplikovaný právny predpis a daný právny vzťah správne právne posúdil. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie náležite, podrobne a logicky odôvodnil, odôvodnenie napadnutého rozsudku dalo jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nároku a obranou proti takému uplatneniu. Nedôvodnými tak boli i námietky žalobcu 4/ o nenáležitom a nedostatočnom odôvodnení rozsudku. Odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán sporu (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek strany, ktorá je nespokojná s právnymi závermi, tým nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí právo účastníka konania (strany), aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania (strana) pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu 4/ odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Skutočnosti uvedené v odvolaní žalobcu 4/ neboli spôsobilé spochybniť správnosť skutkových a právnych záverov, ku ktorým dospel súd prvej inštancie a vecnú správnosť napadnutého rozsudku, preto odvolanie z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov nemožno považovať za opodstatnené.

Odvolací súd riadiaci sa vyššie uvedenými úvahami a osvojujúci si aj dôvody súdu prvej inštancie preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdil, čo sa týkalo aj vecne správneho rozhodnutia o náhrade trov konania.

13. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Z dôvodu, že žalovaní 1/ až 3/ boli úspešní v odvolacom konaní, podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP, im vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania, avšak ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP, zakotvujúcim procesnú ekonomiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov konania nepriznáva (porov. uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28.2.2018 sp. zn. 7Cdo/14/2018). Žalovaní 1/ až 3/ si v tomto odvolacom konaní náhradu trov neuplatnili a podľa obsahu spisu im v tomto odvolacom konaní trovy nevznikli (žalovaný 2/ sa do odvolacieho konania ani nezapojil), odvolací súd preto rozhodol tak, že žalovaným 1/ až 3/ sa nepriznáva náhrada trov tohto odvolacieho konania.

14. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Súd vždy poučí strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci. (§ 160 ods. 2 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)